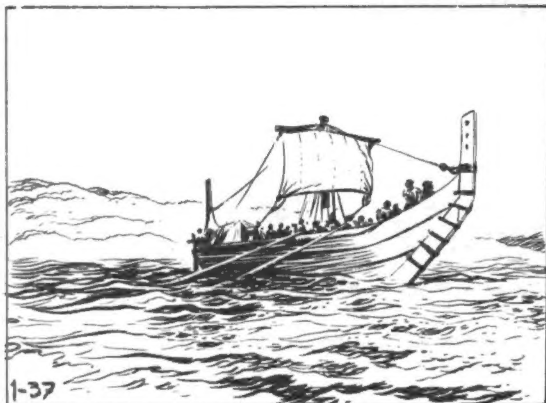
de GOUDEN DROOM

door
HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

Op een schone morgen wordt ergens aan de kust van het koninkrijk der Ulaid een nieuw schip te water gelaten. Het is een schip van het model, dat algemeen door Ierse zeevaarders gebruikt wordt. Toch wijkt het in enkele details af van soortgelijke vaartuigen; het heeft een vast roer, een unicum voor die dagen, Cendrach de scheepsbouwer heeft deze wijzigingen aangebracht. Het is de boot, die Saran, koning der Ulaid, voor Eric heeft laten bouwen. De Noorman staat op de voorplecht en luistert tevreden naar het kraken en zuchten, dat deze eerste zeedoop begeleidt. Hij heeft alle reden om tevreden te zijn, niet alleen omdat hij Winonah teruggevonden heeft, maar bovendien is daar dit nieuwe schip en het goud, dat het in zijn binnenste bergt. En ginds, in Noorwegen, wacht hem een grote taak. Ook Saran, die het wegvarende schip nastaart, heeft reden tot tevredenheid. Dankzij de hulp van de Noorman is hij weer baas in eigen huis. 'Die oude Cendrach heeft de kleitafels uit Tuaim Mor vertaald,' peinst hij. 'Wat hij met die kennis doen wil, interesseert mij niet, als mijn onderdanen er niet wijzer mee gemaakt worden. Te veel kennis maakt ontevreden en ontevreden onderdanen maken het een koning maar lastig.' Eric is intussen in gesprek met Svein en Erwin. 'Wij hebben voldoende goud, om een behoorlijke strijdmacht uit te rusten,' zegt hij, 'en daarmee zullen wij dan gauw een einde maken aan de onrust, die overal in Noorwegen heerst.' 'Dat is niet volgens de regels van een goeie troep,' merkt Svein verontwaardigd op. 'Dat goud is van ons allemaal en behoort verdeeld te worden!'

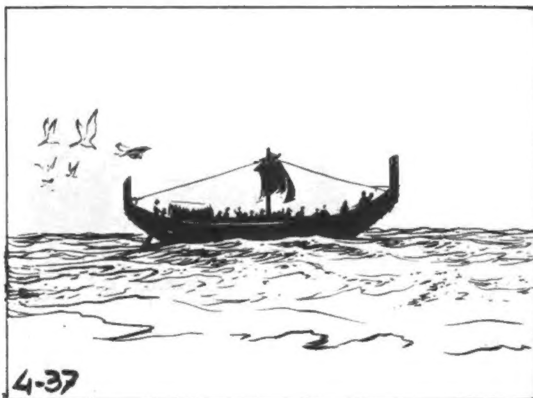
'Je krijgt je deel,' zegt Eric, 'jullie allemaal! Maar het meeste wil ik bewaren voor het doel, dat ik al genoemd heb.' 'Het is niet in de haak,' stoot Svein Langtand verongelijkt uit. 'Luister, Svein,' vervolgt Eric geduldig. 'Als wij de rust in Noorwegen hersteld hebben, komt jullie grote beloning, dát beloof ik je. Er is nog nooit iemand geweest, die kan zeggen, dat ik een belofte niet gehouden heb.' 'En toch ben ik het er niet mee eens,' mompelt Svein koppig als Eric zich – gevolgd door Erwin – naar de plaats begeeft, waar Winonah en Astara zich met de kleine Hrulf in de beschutting van de dektent bevinden. 'Is er iets?' vraagt Winonah hem met een onderzoekende blik aanziend. 'Je kijkt zo zorgelijk!' 'Och, het is natuurlijk niet belangrijk, maar...' antwoordt Eric aarzelend; hij maakt zijn zin niet af en kijkt somber voor zich uit. 'Wat is er dan gebeurd?' dringt Astara aan. 'Wel, het grieft mij, dat Svein blijkbaar niet op mijn woord vertrouwt,' antwoordt de Noorman en geeft het gesprek weer, dat hij zojuist gevoerd heeft. Terwijl de beide vrouwen hun mening over het geval geven, verwijdert Erwin zich, zonder iets te zeggen. 'Ik geloof niet, dat je zoveel waarde moet hechten aan de woorden van Svein,' merkt Astara op. 'Wij weten toch, dat hij impulsief is en het hart op de tong heeft. Over een half uur is hij het vergeten.' Winonah is intussen opgestaan. 'Eric,' zegt zij, haar hand op zijn arm leggend, 'wat-wat is dat?' Eric wendt zich half om en luistert. Van het voordek dringt het geluid van schreeuwende stemmen tot hem door. 'Ik geloof, dat Svein en Halfra aan 't bakkeleien zijn,' zegt de Noorman verontrust.

Geërgerd richt hij zijn schreden naar het voordek om te onderzoeken, wat het lawaai te betekenen heeft. Yarl Halfra en Erwin staan heftig gesticulerend te schreeuwen tegen Svein Langtand, die hen met opeengeklemde lippen en een gevaarlijke schittering in de ogen aanhoort. Het is de laatste aan te zien, dat hij genoeg heeft van het gepraat en op 't punt staat tot handelen over te gaan. En hoe dat handelen zijn zal, is voor Eric – die de reus kent – geen vraag; dat loopt op een woeste vechtpartij uit. De komst van de Noorman doet het geschreeuw verstommen. 'Wat is hier aan de hand?' vraagt Eric. 'Maken jullie ruzie?' Afwachtend kijkt hij van de een naar de ander, maar geen van drieën geeft antwoord. Erwin staart nors naar de grond, Halfra trekt zich beschaamd terug en Svein draait – na Eric even fel aangekeken te hebben – zijn hoofd om. 'Het schijnt, dat deze grote kerels, die daarnet nog zo goed van de tongriem gesneden waren, plotseling niet meer spreken kunnen,' zegt Eric sarcastisch. 'Pum Pum, vertel jij eens waar de ruzie over ging, jij hebt er bij gestaan.' Benauwd kijkt het kereltje hem aan. 'Pum Pum is wel bij geweest,' hakkelt hij, 'maar Pum Pum niet weten, waarom Erwin opeens zo hard schreeuwen.' 'Zo, dus JIJ bent begonnen,' wendt Eric zich tot zijn zoon. Hij herinnert zich nu dat de jongen zich stilletjes uit de voeten maakte, toen hij met Winonah en Astara in gesprek was en meent het nu wel te begrijpen. 'Het ging natuurlijk om de verdeling van het goud,' vervolgt hij, Erwin strak aanziend. 'Wat daarover te zeggen viel, heb ik al gezegd; daar heb jij niets aan toe te voegen, begrepen? Bemoei je niet met zaken, die je niets aangaan.' De jongen slentert treiterend langzaam weg in de richting van Axe die op een afstand zwijgend heeft toegezien. 'En jullie?' zegt Eric tot Halfra en Svein. 'Zijn jullie soms van plan, dóór te gaan met ruzie maken? Dan blijf ik nog even!' De Yarl schraapt zijn keel. 'Ik – ah, – ik was, geloof ik, een weinig opgewonden, omdat Astara in het twistgesprek betrokken werd. Wij moeten het maar vergeten en er niet meer over spreken.' Maar Svein blijft zwijgen en mijdt Erics blik. Het ligt de Noorman op de lippen hem te verwijten, dat hij ruzie maakt met een kind, maar hij houdt die woorden terug. 'Erwin IS geen kind meer,' stelt hij een weinig verbaasd vast, terwijl hij naar zijn zoon kijkt. Hij merkt aan de houding van de jongen, dat deze nog lang niet bedaard is; en ook het stugge zwijgen van Svein voorspelt niet veel goeds...

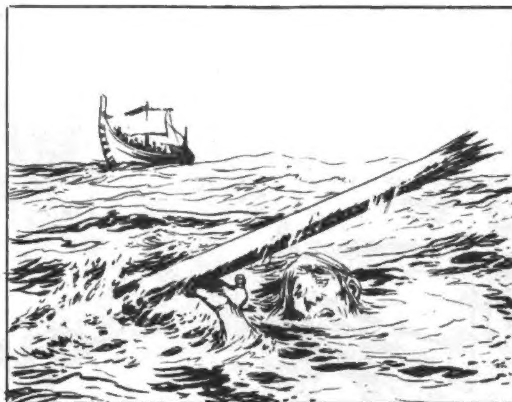

De rust is weergekeerd aan boord. Met eentonige regelmaat gaan de dagen voorbij, de incidenten herhalen zich niet. Halfra schijnt het onaangename voorval geheel vergeten te zijn en zoekt opvallend vaak het gezelschap van Astara. Van de lange Sakser merkt men weinig; hij houdt zich op een afstand. De enige, tot wie hij toenadering gezocht heeft, is Orm. Ogenschijnlijk is alles in orde, maar Eric voelt toch, dat er iets veranderd is. Svein is niet meer zo open tegen hem als voorheen; er is iets gedwongens gekomen in de verhoudingen aan boord. Als Eric het roer weer eens van Orm heeft overgenomen, staat de laatste op de voorplecht en staart naargeestig over de zee. 'Er schijnt wat meer wind te komen,' merkt Svein op. 'Je vergist je, maat,' antwoordt de roerganger somber, 'er is storm geweest ergens in het noorden, als je het mij vraagt.' 'Dan zijn wij dus de dans ontsprongen, zogezegd,' antwoordt Svein vreugdeloos. 'Niet dat het mij veel kan schelen, ik heb toch niets te verliezen.'
'Jij ook niet, makker?' snuift Orm, die helemaal opfleurt, nu hij iemand gevonden heeft, die nog pessimistischer is dan hijzelf. 'Wat een leven, hè?'
'Leven? Bah! Kwam er maar een beetje leven in de brouwerij; een flink vechtpartijtje zou mij lijken,' gromt Svein, terwijl hij een peinzende blik op Halfra werpt. 'Hou je daarvoor soms alsmaar die helm op je hoofd?' prevelt Orm bedachtzaam. De lange piraat mompelt iets onverstaanbaars en richt zich eensklaps op, terwijl hij strak over het water kijkt. 'Kijk...' zegt hij dan.
'W-wat is dat?' stottert Orm, die het ook opgemerkt heeft. 'Ik zag een raar lang ding, de arm van een zeeheks zeker, of zo...' 'Wat het is, is het,' gromt Svein Langtand argwanend, 'ik zag het ook, da's zeker; maar waar is het zogezegd gebleven?'

Svein en Orm buigen zich over de reling en turen ingespannen over het water. 'Waar was 't nou?' vraagt Orm anstig en nieuwsgierig. De roerganger is ervan overtuigd, dat zij op het punt staan belaagd te worden door een of ander spookachtig zeemonster. 'Daar!' schreeuwt Svein opeens. 'Er drijft wat.' Hij wenkt Eric. Deze geeft het roer over en komt haastig naar hem toe. Ook hij doet zijn best, te onderscheiden wat die donkere plek in zee, die nu eens zichtbaar is en dan weer in een golfdal verdwijnt, te betekenen heeft. 'Het beweegt,' mompelt hij. 'Zei ik het niet?' fluistert Orm. 'Een zeeheks!' 'Voorlopig lijkt het meer op een slachtoffer van de storm,' zegt Eric nuchter. Hij geeft de roerganger een teken om bij te sturen. En dan zien zij wat het is, het blijkt inderdaad een drenkeling te zijn, die zich aan een stuk wrakhout vastklemt. Het schip vaart recht op de drenkeling toe, maar juist als de stuurman het roer met een ruk omgooit en de schoot gevierd wordt, laat de drenkeling zijn houvast los en verdwijnt voor de ogen van Eric en zijn mensen in de diepte. Zich geen ogenblik bedenkend, duikt de Noorman over het gangboord heen, onmiddellijk gevolgd door Axe en een paar krijgers. 'Hier, hou vast!' schreeuwt Svein, zich de helm van het hoofd rukkend en deze in de handen van Orm duwend. De lange Sakser springt ook over boord. Als razenden zwemmen zij naar de plek waar de drenkeling het laatst is gezien.

Er is geen spoor meer van te bekennen. Als hier onderstroom is, vind ik hem nooit, denkt Eric. Het is een oorverdovend lawaai om hem heen; iedereen probeert zijn stem boven het bruisen van de zee uit te doen klinken. Hij duikt en laat zich tot enige meters diepte doorglijden. Het lawaai is als bij toverslag gereduceerd tot een vaag en ver geruis; en terwijl de Noorman in die azuren stilte verder zwemt, speuren zijn ogen rond. Daar ziet hij een donkere schim! Hij wil er heen zwemmen, maar voelt, dat zijn adem niet toereikend is om dat te halen. Hij komt boven, zuigt zijn longen vol lucht en duikt opnieuw. Deze keer weet hij waar hij zoeken moet en enkele tellen later heeft hij de man boven water. Geholpen door de andere zwemmers brengt hij hem naar het schip, waar tientallen handen redders en geredde aan boord helpen. 'Zou hij nog leven?' vraagt hij zich af, terwijl hij naast de man neerknielt. Hoofdschuddend glijden Erics ogen langs het magere gezicht, de schrale gestalte en de haveloze kleding. Wolf komt er bij, snuffelt voorzichtig aan het gezicht van de onbekende en kijkt zijn meester dan kwispelstaartend aan of hij hem wat wil zeggen. De Noorman buigt zich voorover en kijkt nog eens goed. Is dat verbeelding, of ziet hij werkelijk een trilling in die oogleden? Nee, het is geen verbeelding, daar gaan de ogen van de drenkeling open. 'Hij leeft!' roept Eric opgelucht.

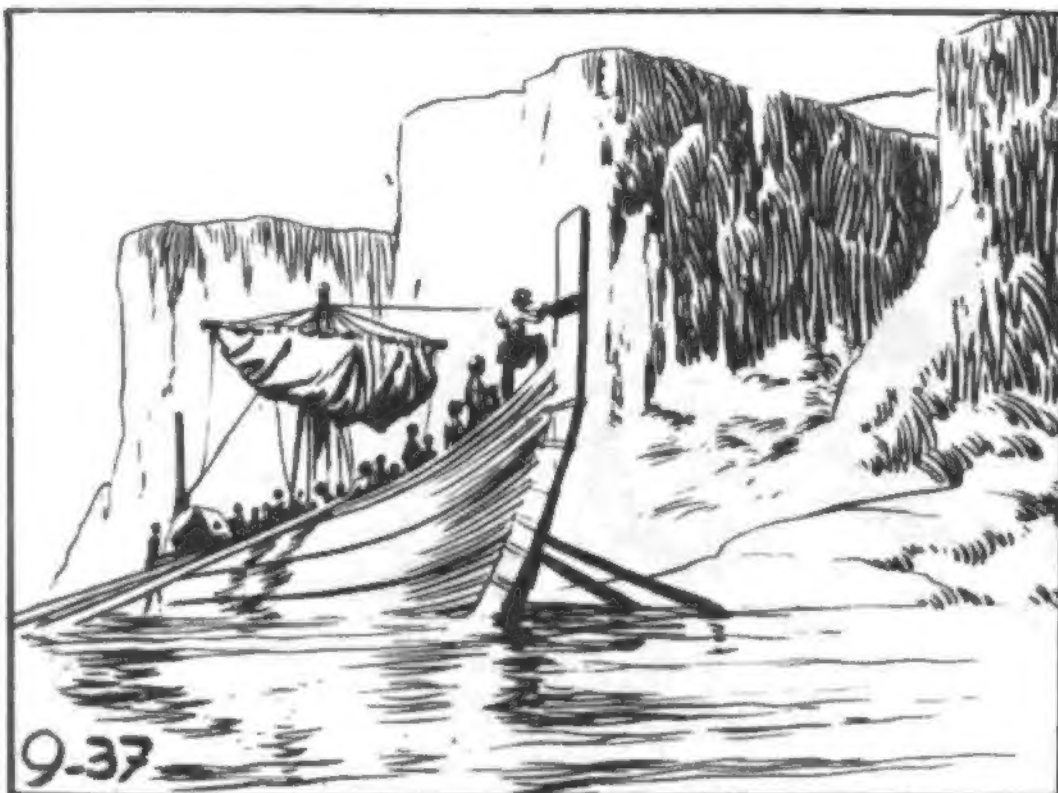
De drenkeling kijkt Eric aan. De mond opent zich om iets te zeggen, maar hij is niet in staat geluid voort te brengen. 'Water!' roept de Noorman, 'haal gauw water voor hem.' Even later komt Orm terug met een beker water, die men de drenkeling aan de lippen brengt. 'Wij hebben nog maar een half maatje goed drinkwater,' bromt de roerganger. 'De andere vaten zijn bedorven. Het stinkt allemaal: die koning van de Ulaid heeft er vast een of ander vergif ingedaan.' 'Het zal wel aan de nieuwe vaten liggen,' werpt Eric tegen. Halfra en Svein komen nieuwsgierig dichterbij. 'Wat is er met de vaten?' vraagt de edelman, die de laatste woorden van zijn vriend opvangt. 'Ons drinkwater is bedorven,' zegt Eric onverschillig. 'Gelukkig zitten wij niet ver van land af. Wij moeten zo gauw mogelijk vers water halen.' Hij buigt zich voorover naar de man, die kennelijk moeite doet iets te zeggen. 'Zijn jullie Noren?' brengt hij er fluisterend uit. Als de Noorman dit bevestigt, slaakt hij een diepe zucht. 'Gode zij dank, dan ben ik dus bij landslieden.' Hij sluit de ogen even en vraagt dan: 'Waren jullie van onze andere schepen?'

'Welke andere schepen?' vraagt de Noorman verwonderd. 'Zijn er dan nog meer Norenschepen in de buurt?' Moeizaam vertelt de man, dat zij met zeven schepen in deze wateren voeren, toen een geweldige storm opstak. Drie liepen er te pletter op de rotsen, de andere vier wisten zich te redden door snel van koers te veranderen. Met stijgende verbazing hoort Eric het verhaal aan. 'Een vloot van zeven Noorse schepen?' vraagt hij zich af. 'Wat hebben jullie hier te zoeken? Wat kwamen die schepen in deze wateren doen?' vraagt hij weer. 'Van wie waren die schepen?' 'Vikings,' antwoordt de drenkeling haperend, 'zeeroverij. Ik wou eigenlijk niet mee doen, maar ik moest wel. Ik had niet meer te eten. Iedereen doet het. Het is slecht in ons land.' De Noorman richt zich op en kijkt zorgelijk voor zich uit. Het is dus zó slecht gesteld in Noorwegen, dat de mensen, door honger gedreven, zeerover moeten worden. 'Ze doen het allemaal,' mompelt de drenkeling... 'allemaal...' De man sprak van nog vier schepen, denkt Eric. Vier desperate schepen, opzoek naar buit... Zij zijn maar met één schip, dat bovendien langzamer is dan een echte Drakkar. En zij hebben goud aan boord. Zijn scherpe ogen turen de horizon af. Er is nog niets te zien. 'Stuur op het land aan,' beveelt hij de roerganger.

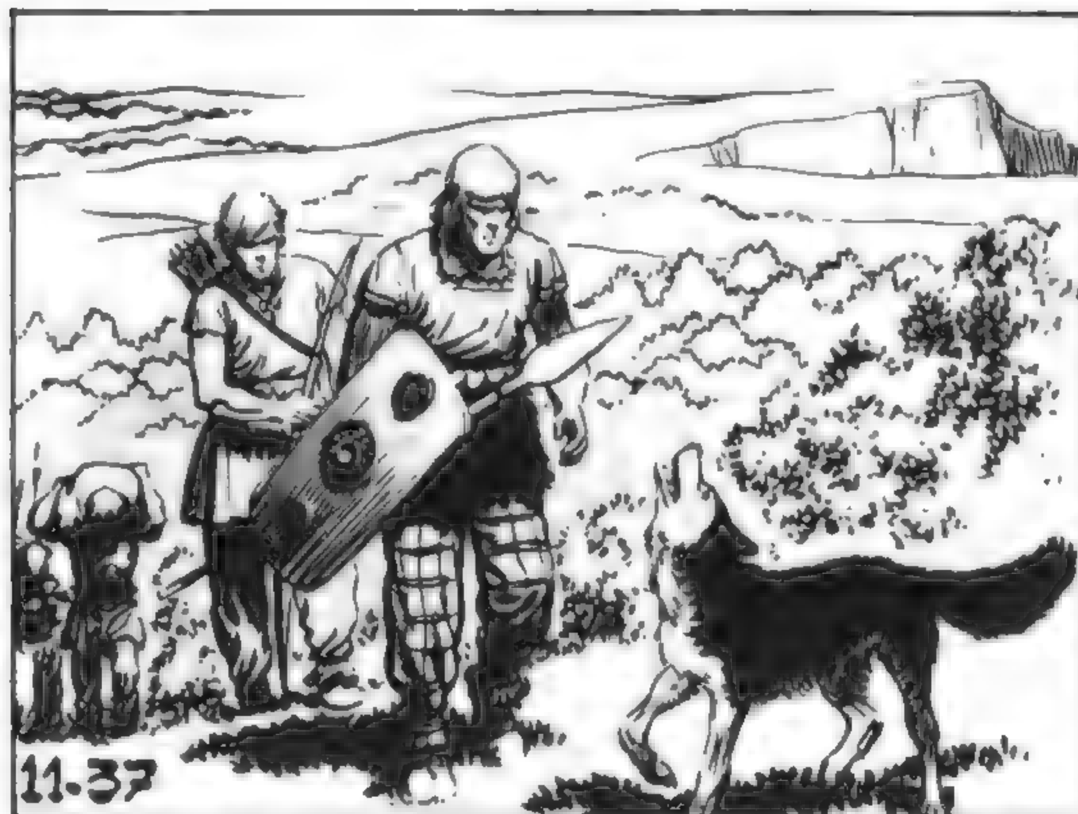
Het schip van Eric vaart nu dicht langs de kust. Veel vaart zit er niet meer in, de hoge rotsen nemen de wind weg. Terwijl de Noorman naar een geschikte plaats zoekt om te landen, vertoeven zijn gedachten bij de drenkeling. Het laatste wat deze vertelde vóór hij stierf, was, dat de zoon van de aanvoerder der Vikingvloot een baarlijke duivel is. Lang, donker en lenig als een panter was de beschrijving. 'Stuur op die inham af,' beveelt hij de roerganger. Intussen slaan van de rotsen vele ogen het doen en laten van Erics schip gaande. 'Zij gaan blijkbaar allemaal aan land,' merkt een van de kerels op. 'Dat roeibootje is nu al drie maal heen en weer geweest.' 'Het zijn leren,' mompelt een lange, donkere, nog vrij jeugdig uitziende man. Blijkbaar is hij de leider van de haveloze troep, want hij vervolgt: 'Zij zijn in de meerderheid en wij hebben bovendien geen wapens. En toch... tóch moeten wij proberen dat schip te bemachtigen; het is onze enige kans om weg te komen uit dit vervloekte land.' Als Eric en zijn mannen landinwaarts gaan, springt de leider der bende lenig op. 'Kom mee!' roept hij gedempt, terwijl hij snel het steile pad afdaalt.

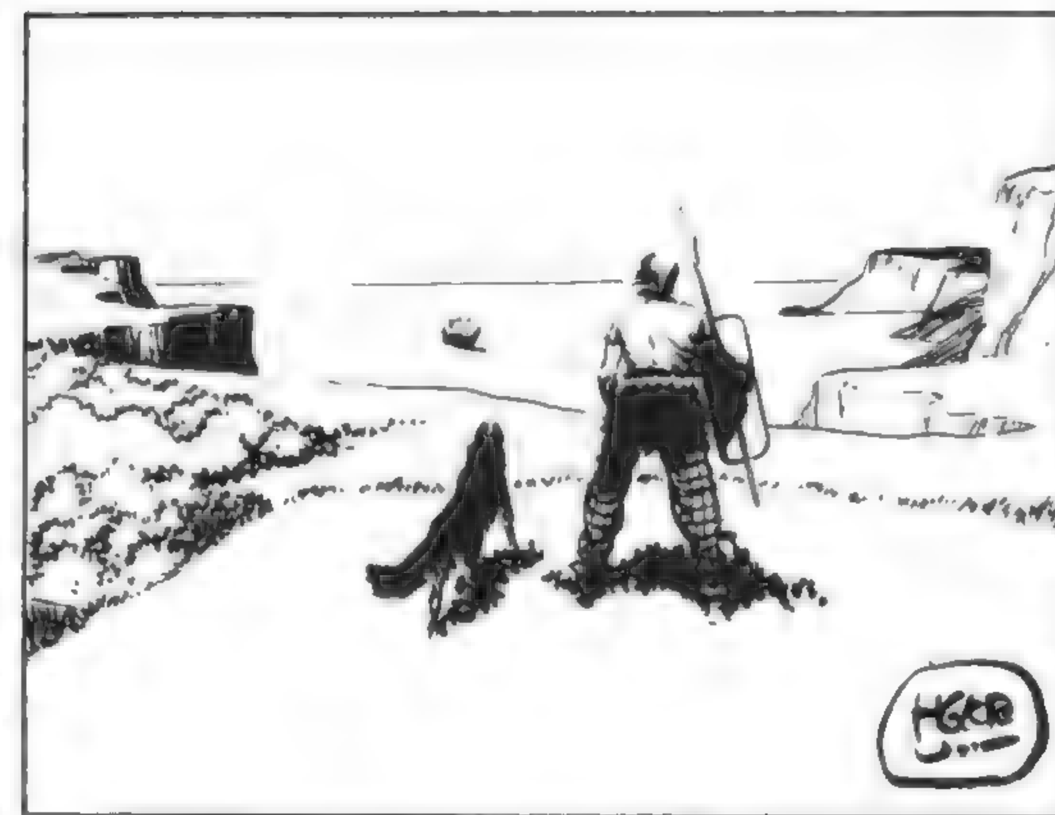

De lange, jonge kerel met het donkere uiterlijk heeft zijn mannen achtergelaten en is met één krijger achter Eric en zijn mensen aangegaan. Vanuit de struiken bespieden zij, op een veilige afstand, het groepje, dat bij een grafheuvel van opgestapelde stenen staat. 'Zij hebben iemand begraven,' merkt de een op. 'Ik vind het belangrijker, dat zij waterzakken bij zich hebben,' zegt de donkere, 'zij gaan dus water halen en daar zullen zij wel even mee bezig zijn. Intussen moeten wij onze slag slaan. Wij hebben genoeg gezien!' Geruisloos keert het tweetal terug naar de plaats waar de anderen wachten. Zorgvuldig kiest de aanvoerder twee mannen uit. 'Jullie gaan met mij mee naar de landingsplaats!' Zij houden halt bij het roeibootje en trekken door roepen en zwaaien de aandacht van de paar krijgers, die op Erics schip zijn achtergebleven. Dan stapt het drietal in het bootje en roeit er heen. De ogen van de donkere aanvoerder glijden langs de scheepswand omhoog en blijven een moment rusten op de twee vrouwen. Een ondeelbaar ogenblik verstrakt zijn gelaat. 'Ik denk, dat het ons wel lukken zal,' mompelt hij.

Na lang zoeken hebben Eric en zijn mannen eindelijk een heel eind het binnenland in een bron gevonden met zoet water. Als zij met hun voorraad teruglopen naar de landingsplaats, wordt de aandacht van de Noorman op een gegeven ogenblik getrokken door het vreemde gedrag van Wolf. Het dier, dat voor hem uit loopt, blijft plotseling staan, steekt zijn neus in de lucht en jankt klaaglijk. Op zijn hoede kijkt Eric om zich heen. Gevaar? Maar nee, dan zou de hond heel anders reageren. Wolf wordt steeds zenuwachtiger, dribbelt vooruit, blijft staan en kijkt zijn meester aan, terwijl hij voortdurend zachtjes jankt. Het wordt de Noorman duidelijk, dat de hond hem ergens heen wil brengen. Als hij het dier volgt, rent het met opgeheven kop dwars door de struiken in de richting van de kust. Het kost de Noorman grote moeite Wolf niet uit het oog te verliezen. Aan het steeds sterker wordende geluid van de branding merkt hij, dat zij al aardig dicht bij zee moeten zijn. Hij beklimt een heuveltop. Vandaar kan hij inderdaad de zee zien; maar hij ziet méér; iets, dat hem de adem in de keel doet stokken. Daar, ver vooruit, ziet hij zijn schip met volle zeilen wegvaren...

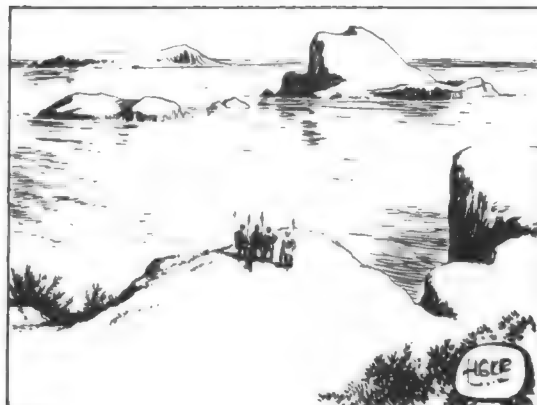

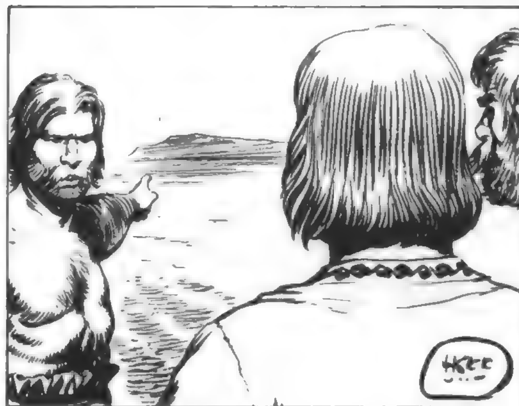
Met een kreet van woede springt de Noorman vooruit, de heuvel af naar de kust toe. Wolf volgt hem op de hielen. Halverwege komt Erwin hem schreeuwend tegemoet. 'Svein Langtand heeft ons verraden,' roept de jongen, maar Eric luistert er nauwelijks naar; de eerste en enige gedachte, die hem kwelt is: Winonah! Is zij nog aan boord van het schip? Het is een onuitsprekelijke opluchting voor hem, als hij haar met Astara, Pum Pum en nog wat mensen op het strand ziet staan bij het roeibootje. Van zijn vrouw hoort hij, hoe de zaak zich heeft toegedragen. 'Drie mannen vroegen toestemming, om aan boord te komen,' vertelt zij. 'Wij zagen er geen kwaad in, omdat zij ongewapend waren. Maar nauwelijks waren zij aan boord, of één van hen, een lenige lange kerel met donker haar sprong razendsnel op mij af. In het voorbijgaan rukte hij de dolk uit de schede van één van onze mannen, en zette het mij op de keel.' 'Hij dreigde vrouwe Winonah te zullen doden, als iemand van ons zich zou verzetten,' zegt Astara verontwaardigd, 'en hij zag er naar uit of hij het doen zou.' Uit de beschrijving, die zij van de kerel gaf, maakt Eric op, dat het de demonische zoon van de Viking moet zijn, van wie de drenkeling sprak. 'En wat is er nu met Svein aan de hand?' vraagt de Noorman, die zich weer Erwins geschreeuw herinnert. Winonah vertelt, dat de piraat Erics mannen voor de keus stelde met hem mee te doen en zeerover te worden, of aan land te worden gezet op deze verdoemde kust. Svein Langtand was de eerste, die zich geestdriftig aanbood en Orm werd op zijn aandringen overgehaald mee te gaan. Daarop liepen nóg een paar man over; de rest werd zonder vorm van proces over boord gezet en moest zich zwemmend in veiligheid brengen. Winonah, Astara en Pum Pum mochten met het roeibootje gaan. Eric knikt somber en staart het verdwijnende schip na. Zijn hart vult zich met bitterheid, niet alleen om het schip en het goud, dat hij kwijt is, maar vooral om Svein Langtand; een man, die hij als zijn vriend beschouwde, heeft hem op laaghartige wijze verraden...

Nog even blijft Erics blik het schip volgen, dat zijn goud, Svein en Orm met zich voert. Dan draait hij zich resoluut om. 'Het heeft geen zin bij de pakken neer te zitten,' glimlacht hij tot de wat bedrukt kijkende Winonah. 'Trouwens, dat zou ook niet verstandig zijn. Om te beginnen ga ik met een paar krijgers op onderzoek uit.' Met Erwin, Halfra en een krijger begeeft hij zich even later op weg door het onvruchtbare landschap. De enige levende wezens, die zij ontmoeten, zijn de talrijke konijnen, die bij hun nadering haastig de vlucht nemen. Van menselijke bewoning is echter geen spoor te bekennen. 'Als ik mij niet vergis,' merkt Halfra op, 'hoor ik het ruisen van de zee weer. Dat zou er op wijzen, dat wij ons op een landtong bevinden.' 'Dat zullen wij gauw genoeg weten,' antwoordt de Noorman. 'Kom, vanaf die hoogte daar kunnen wij een heel stuk van de streek overzien.' Als zij de top bereikt hebben, blijkt Halfra bijna gelijk gehad te hebben. Het verschil alleen is, dat het geen landtong maar een eiland is, waarop zij zich bevinden...

Somber keert het drietal terug op het punt van uitgang. Als Eric met zijn mensen de toestand bespreekt, valt Erwin hem telkens in de rede met schimpscheuten op Svein Langtand, wie hij de schuld van alles geeft. 'Staak dat nutteloze gepraat, Erwin,' valt de Noorman geërgerd uit. 'Dat Svein een piraat is en ons in de steek heeft gelaten, is nu wel bekend. Daar hoeven wij niet meer over te praten. De vraag is nu, hóe komen wij van dit kale eiland af? Aangezien wij geen schip meer hebben, moeten wij dus wachten op schepen, die hier voorbij varen.' 'Die kans is niet erg groot,' merkt Cendrach bedaard op. 'Ik vrees dat wij ons in de "zee der duizend klippen" bevinden, zoals Ierse zeelieden het noemen. Schepen blijven hier liefst zo ver mogelijk vandaan.' 'Ik vraag mij af of wij Noorwegen óóit weer terug zullen zien,' fluistert Winonah moedeloos. 'Misschien heb je gelijk, Cendrach,' wendt Eric zich tot de oude scheepsbouwer, 'maar wij mogen niets onbenut laten. Daarom moeten wij van dit ogenblik af dag en nacht de wacht houden.' Hij deelt ploegen in, die om de beurt uitkijkposten op hoge punten langs de kust betrekken. Een deel van de mannen, die vrij zijn, verzamelt wrakhout voor het vuur, een ander deel jaagt op konijnen. Langzaam verstrijkt de dag, het wordt avond. Eensklaps worden allen opgeschrikt door het schreeuwen van één van de wachtposten, die ademloos komt aanrennen. 'Een schip!!' roept hij al van verre, 'een schip!' Opgewonden begeeft Eric zich met een paar man naar boven. 'Het voer in de richting van dat grote eiland daar,' wijst de wachter. Van het schip is niets meer te zien. Zij zien echter wel iets anders; boven dat eiland hangt een vaag lichtschijnsel. 'Een vuur!' roept de Noorman verheugd. 'Dat betekent dat daar mensen wonen! Axe, Halfra, wij gaan er direkt met het roeibootje heen.'

'Zou je dat wel doen?' vraagt Winonah een weinig bevreesd. 'Alleen maar met z'n drieën... Je weet niet wat het voor mensen zijn.' 'Er kunnen niet meer dan drie mannen in het roeibootje,' antwoordt Eric. 'En wij moeten dit proberen.' Het drietal stapt in en vaart weg. De afstand blijkt al spoedig groter te zijn dan zij geschat hadden, waarbij nog komt, dat het primitieve bootje – eigenlijk niet meer dan een uitgeholde boomstam – niet snel vooruit komt. De hele nacht varen zij door, om beurten de roeiriemen hanterend. Eindelijk, tegen de ochtendschemering, zetten zij voet aan wal op het eiland. Het lichtschijnsel is in de loop van de nacht verdwenen en zij vragen zich ongerust af, of de mensen, die daar waren, weer vertrokken zijn. Omzichtig gaan zij verder. Er is geen levende ziel te bekennen en het krijsen van de meeuwen boven hun hoofd is alleen maar geschikt om de doodse verlatenheid te accentueren. Als zij de andere zijde van het eiland bereiken, zien zij in een kleine inham vier schepen liggen. Drie Drakkars; het vierde schip is... hun eigen Ierse boot! 'Dat is die zwarte Viking met zijn kornuiten,' mompelt Eric. 'Dat is een tegenvaller, tenzij...' Zijn ogen vernauwen zich tot spleetjes, als hij naar zijn eigen schip kijkt en hij grijnst roekeloos...

'Wij moeten op een of andere manier ons schip en het goud terug zien te krijgen,' mompelt Eric. 'Maar hoe?' zegt Halfra verschrikt. 'Die zeerovers zijn daar allemaal aan boord van hun schepen. Ah! Ik begrijp 't! Men klimt aan boord, en laat zijn zwaard neerkomen op elk hoofd dat zich vertoont. Héél eenvoudig!' 'Jaja, en de andere schepen?' antwoordt de Noorman. 'Of dacht je soms dat de lui daar werkeloos blijven toekijken, als hun makkers afgeslacht worden?' 'Daar ligt nóg een Drakkar,' zegt Axe, naar een gehavende boot wijzend, die half op het strand ligt. 'Die hebben zij kennelijk geruild voor ons schip.' 'Daaraan kan je zien, dat het geen echte zeelui zijn,' merkt Eric op. 'Ik zou het hout van het Ierse schip gebruikt hebben om de Drakkar op te knappen.' Plotseling trekt hij zijn hoofd terug en schuifelt snel achteruit. 'Daar komt wat aan!' sist hij. Vanachter een Drakkar komt een bootje tevoorschijn, dat naar het strand geroeid wordt. Tegelijkertijd horen zij vaag en veraf rumoer van stemmen. 'Deksels!' mompelt Halfra, 'wij zijn ontdekt!' 'Als dat zo is, ziet het er lelijk voor ons uit,' prevelt Eric. 'Die uitgeholde boomstam van ons is te langzaam en het is ook al te licht, om ongemerkt te kunnen ontsnappen.'

Terwijl Eric en zijn beide metgezellen zich behoedzaam terugtrekken, schiet de roeiboot met flinke vaart op het strand toe en daar springen er haastig twee mannen uit. De grootste van hen, een ware reus van een kerel, gluurt grijnzend over zijn schouder naar de schepen in de baai, waarvan er een langzaam in beweging is gekomen en in hun richting vaart. 'Daar komen ze, kleine,' gromt Svein Langtand, want die is het, 'eventjes dat bootje vlot duwen en dan zij we ze allemaal te slim af! Haha! En dan het gezicht van de Noorman, als we hem netjes het goud terug brengen! Maar we moeten opschieten; ik geef geen duit voor ons leven, als die kerels ons nu te pakken krijgen!' De kleine roerganger gromt iets en helpt met alle kracht zijn makker duwen, om de boot vlot te krijgen. Het lijkt onbegonnen werk, maar Sveins reuzenkrachten winnen het tenslotte en de boot is los. Snel wipt Orm aan boord en Svein, die nog door het water stapt, staat op het punt, hem te volgen, als eensklaps een woedende, schelle kreet weerklinkt. Nadat Eric en zijn mannen gemerkt hebben, dat zij niet achtervolgd worden, keren zij terug en Halfra, die de grote gestalte van de Saksische piraat het eerst herkent, raakt buiten zichzelf van woede. Zijn schreeuw is het, die Svein doet omzien. 'Laffe verrader, aartsbedrieger,' brult Halfra, en heft in een aanval van razende verontwaardiging zijn speer. En terwijl het bootje, bestuurd door Orm, zachtjes in zee glijdt, slaakt de trouwe Svein, getroffen door Halfra's speer, een doffe kreet en verdwijnt onder water.

In een dolle ren stuiven Eric, Axe en Halfra op het scheepje af, waarin Orm zich nu moederziel alleen bevindt. Briesend stort Halfra zich te water en Axe volgt zijn voorbeeld. Alleen Eric houdt onwillekeurig de pas in bij het lichaam van Svein, die nog met zijn laatste krachten aan wal wist te kruipen; om daar te sterven, denkt Eric grimmig. Hoewel hij in de waan verkeert, dat de grote Sakser hem bedrogen heeft, voelt hij toch verdriet, nu Svein daar zo roerloos ligt. Van zijn geliefde helm is een hoorn afgebroken... als een symbool... Maar Axe maant hem dringend aan, zich te haasten, want de Drakkar, die de achtervolging heeft ingezet, is schrikbarend dichtbij gekomen. Dan snelt Eric ook weg, Svein voor dood achterlatend en klimt aan boord. Halfra en Axe zijn druk bezig het zeil te hijsen, zo goed ze kunnen, en dan bemerkt Eric, dat Orm het schip, dat hierdoor vaart heeft gekregen, met alle macht probeert te wenden. 'Recht het roer,' buldert de Noorman, 'let op die piratenschuit!' Maar voor het eerst van zijn leven gehoorzaamt de kleine roerganger niet aan het bevel van zijn koning. Onder een regen van pijlen en speren wrikt hij met een onverzettelijk gezicht aan het roer en snauwt: 'Ik ga terug! Landlopers, druiloren... Ik laat die...' Zijn stem breekt af, hij zucht pijnlijk, dan zakt hij scheef tegen de bootrand aan, getroffen door een der vele pijlen. 'Orm, beste brave Orm,' schreeuwt Eric ontzet en verbijsterd. Maar op hetzelfde moment wordt hij ruw tot bezinning gebracht door een waarschuwende kreet van Halfra en vol ontzetting ziet hij de boeg van het piratenschip voor zich. Onafwendbaar koerst het op de stuurloze Drakkar aan.

Eric ziet het dreigende gevaar en handelt instinktief en direkt. In één sprong is hij bij Orm en grijpt tegelijkertijd de helmstok. Een ruk, en rakelings scheert het scheepje vlak vóór de boeg van het aanvallende piratenschip om, naar links. Hij schreeuwt Halfra en Axe toe het zeil strak te trekken en op de wind te leggen en haarscherp snijdt de schuit langs de rotsen. Vanuit zijn ooghoeken ziet de Noorman, dat de piraat nu ook de steven wendt, om hem van de andere zijde opnieuw aan te vallen. Wat hij echter eveneens opmerkt is, dat het met de stuurmanskunst van zijn tegenstander bedroevend gesteld is. Dat geeft hem hoop, al is die ook nog zo gering; hij weet nu, waarom dit scheepje werd afgedankt! Er moet ergens een lek zijn, want ze maken snel water. Bovendien komt er nu ook beweging in de andere schepen, die op roeikracht naderen. Het lukt Eric een scherpe bocht te maken en zonder dat de boot vaart mindert, grijpt, op het juiste moment gelukkig, de wind weer in het zeil, zodat ze snel vooruit schieten. De Noorman wil trachten het open vaarwater te bereiken, maar ziet plotseling de achtersteven van het andere schip voor zich. Ze hebben de vlugge beweging niet kunnen volgen en liggen als het ware klaar om geramd te worden! Eric aarzelt geen ogenblik. Er is geen ontkomen meer aan voor de piraten en met een dreunende slag komt Erics boeg tegen de achtersteven terecht, die finaal versplintert, zodat de stukken er af vliegen. Nog wil de Noorman trachten te voorkomen, dat de piraten overspringen. Met inspanning van al zijn krachten wendt hij de steven van het steeds meer water makende scheepje. Dan klinkt een woedend gebrul en hij ziet, hoe vier of vijf piraten toch nog kans gezien hebben de afstand tussen de beide uit elkaar drijvende boten te overspringen. Vier of vijf van deze woestelingen, met tegenover hen slechts Halfra en Axe! En de Noorman voelt, hoe het scheepje begint te zinken.

De vijf woedende piraten zorgen wel, dat Eric niet naar het lek kan gaan zoeken. Brullend storten zij zich op Halfra en intussen drijft het piratenschip steeds verder weg, terwijl het snel slagzij maakt. De bemanning springt tierend te water, om het vege lijf te redden. 'Hierheen, mannen,' schreeuwt de voorste zeerover tot zijn zwemmende makkers. 'We zullen deze kerels er even af ranselen.' Maar het volgende moment zakt hij, door Axes pijl getroffen, ineen. Halfra weert zich als een razende, maar als Eric ziet, dat hij het niet houden kan, laat hij zonder bedenken het roer in de steek en mengt zich in de strijd. Woede en wanhoop geven hem reuzenkracht; het is, alsof er een wervelwind over het schip vaart. Nu is de zaak gauw beslist; de enige overgebleven piraat springt gillend overboord en het dek is weer schoongeveegd. Het schip houdt zich nog goed drijvend en dit geeft de Noorman alle hoop, dat ze het er toch verder ook mee zullen redden. Als Eric zich grijnzend en nog hijgend omwendt, merkt hij ineens, dat het scheepje weer van koers verandert, en dan ziet hij Orm, die is bijgekomen, moeizaam de helmstok hanteren. 'Rechtuit, Orm,' schreeuwt Eric, en snelt weer naar het achterdek. De kleine roerganger is er echter slecht aan toe. 'Ik wil terug,' hijgt hij. 'Ik laat mijn makker niet alleen. Een mens krijgt hier nooit eens de kans om een karweitje grondig op te knappen en af te maken! Nee, dan komt er zo'n eigenwijze kwast van een burchtbewoner om de boel te verprutsen.' Orm spreekt zacht en met tussenpozen; hij hijgt zwaar en steunend, maar vervolgt koppig zijn alleenspraak. 'Mijn vriend Svein heeft de zaak niet verraden... hij ging mee, om het goud te redden.' Eric kan zijn oren niet geloven, maar als Orm een vaag gebaar maakt in de richting van het eiland, verstijft hij bijna van ellende. Daar ziet hij een vluchtende figuur, achterna gezeten door een groepje andere figuurtjes. 'Zie je dat?' steunt Orm verwijtend. 'Daar gaat de man, die probeerde zijn koning uit de brand te helpen. Svein, de beste kerel, die ik ken en als dank laat je hem door die boeven afmaken.'

Eric begrijpt dat, als ze eerst de boot moeten keren en dan tegen de wind in naar het eiland varen, hun hulp voor Svein te laat zal komen. 'Overboord,' schreeuwt hij en Halfra, die de eerste wil zijn, om het weer goed te maken met Svein, springt op hetzelfde moment in zee. Orm heeft zich inmiddels wat opgericht en hangt op het roer. Hij ziet grauwbleek en Eric buigt zich tot hem over. 'Orm,' zegt hij, 'het ziet er niet al te best met je uit.' Maar de morsige roerganger snauwt hem ruw af. 'Leuter niet, dat beetje bloed, een schampschot, dat komt wel weer in orde. Schiet op, voor de drommel, anders heeft m'n vrind Svein geen hulp meer nodig. Haast je, koning! Ik z-zal het schip op de kust zetten. Al het goud is nog aan boord. Het zou zonde zijn als het verloren ging, want deze schuit is... is voor de haaien...' Eric aarzelt; hij wil Orm in deze toestand niet alleen laten, maar de kleine roerganger kijkt hem zo woest en verontwaardigd aan, dat Eric niet langer talmt. Alleen snelle hulp kan Svein nog redden. Terwijl Eric met krachtige slagen van het schip wegzwemt, hoort hij achter zich de schorre stem van Orm: 'Zeg het aan Svein, zeg het maar, van Orm...' Op het laag in het water liggende scheepje, is Orm, de roerganger, alleen. Over zijn nu pijnlijk vertrokken gezicht glijdt eensklaps een wat triestige glimlach. De greep van zijn eeltige knuist verslapt om het roer en langzaam zakt hij achterover. 'Vaarwel schipper,' fluistert hij, 'we hebben toch altoos goed gevaren samen. Het spijt me nu van dat goud. Ik had het graag voor je willen redden, maar... het lukt niet meer – het gaat mee met Orm, naar de diepte...' Hij staart over het water en volgt met de ogen de meeuwen, die in glijvlucht over het schip scheren. Nog éénmaal voelt hij de koele bries langs zijn gezicht strijken, als een groet. Nog éénmaal hoort hij het gekrijs van de stormvogels en meeuwen. Dan, met de zilte smaak van zijn geliefde zee op de lippen, glijdt Orm, de roerganger, de stille oneindigheid in...

Als Halfra, Axe en daarna Eric druipend aan wal komen, met zoveel wapens als zij konden torsen staan ze even besluiteloos bijeen. Wáár moeten ze Svein zoeken? Dat is een vraag waarover ze echter niet lang in onzekerheid hoeven te verkeren want Eric ontdekt drie krijgers, die op een smal rotspad voorzichtig voortsluipen. 'Die zitten natuurlijk achter Svein aan,' sist Eric, 'die nemen wij voor onze rekening.' 'Goed zo! Aan het werk,' roept Halfra, terwijl hij brullend met het zwaard in de vuist vooruit stormt. Vóór de drie krijgers van de schrik bekomen zijn vallen zij, dodelijk getroffen door Erics speer en Axes pijlen naar beneden. 'Kalm aan,' waarschuwt Eric, 'er zullen er nog wel meer in de buurt zijn.' Omzichtig gaat het drietal voort langs het rotspad dat ze de drie krijgers zagen volgen. Ze komen gelukkig niemand meer tegen, het pad voert gelijdelijk omhoog en als zij de hoogvlakte bereiken horen ze het geluid van verwijderde stemmen. 'We hebben tenminste de goede richting,' constateert Axe, en haastig vervolgen zij hun weg. Op een glooiende helling blijft Eric staan en wijst naar een gestalte die – in hevig gevecht gewikkeld met een voor Eric niet zichtbare vijand – voetje voor voetje achterwaarts uit een spleet tussen de rotsen tevoorschijn komt. 'Dáár is onze oude strijdmakker,' zegt Halfra, 'hij heeft gelukkig een gunstige plaats uitgezocht om zich te verdedigen.' Maar de verheugde grijns besterft op zijn gezicht bij het aanschouwen van de krijgers, die van weerskanten Svein in de rug naderen. 'Ze zijn bezig hem te omsingelen,' bijt Eric zijn makkers toe. 'Svein,' schreeuwt hij, 'let op, achter je!' Als één man stormen de drie Noren hun makker te hulp.

Met aanmoedigende kreten rennen Eric en zijn twee getrouwen naar voren en Svein begint driftig mee te brullen als hij ziet, wie hem daar te hulp komen. Erics aanval richt zich op de krijgers rechts van Sveins schuilplaats, want deze vormen een belemmering op de weg naar het strand, waar hun roeibootje ergens moet liggen. Maar de linker groep staat hen in de weg en er ontstaat een gevecht waaraan Svein ondanks zijn verwonding van harte meedoet. Eric merkt al gauw dat hun tegenstanders – al zijn ze in de meerderheid – geen ervaren vechters zijn. Dit geeft hem hoop, dat zij er zich doorheen kunnen slaan, voor de hoofdmacht tevoorschijn komt, maar zijn hoop wordt vernietigd, als Axe een luide alarmkreet slaakt. In een flits ziet de Noorman de krijgers waartegen Svein gevochten heeft, uit de kloof komen. 'Lopen,' schreeuwt Eric. 'Terug!' En hoewel dit niet erg naar de zin is van Svein, die zich geweldig met deze vechtpartij vermaakt, geven de mannen toch aan zijn bevel gehoor. Enkele welgerichte zwaardhouwen doen de dichtstbijzijnde tegenstanders achteruit tuimelen en dan zetten zij het op een lopen, met de hele haveloze bende, aangevoerd door de sombere Vikingszoon, op hun hielen. 'Waar rennen we eigenlijk heen, Noorman,' hijgt Svein opstandig. 'Wat is dat nou voor een doelloos gedoe, laten wij het liever uitvechten.' Zwijgend rent Eric voort, maar in zijn hart weet hij dat Svein gelijk heeft; ze zijn reddeloos verloren...

'Dat gaat zo niet langer,' herhaalt Svein wraakzuchtig, 'we moeten het uitvechten, Noorman, vóórdat we te moe zijn om te vechten; hardlopen is zogezegd niks voor mij...' Nauwelijks heeft hij dat gezegd, of achter hen klinkt een rauwe gil. Axe heeft met een flitsend gebaar een pijl op de pees gelegd en zich onder het voortrennen omgewend. Schijnbaar in het wilde weg schiet hij, op de achtervolgers. Maar hoe weergaloos zeker het schot van de jonge boogschutter is, blijkt als de zwarte sinistere gestalte van de aanvoerder in elkaar zakt. En even later ook de krijger naast hem en nog een. Dit brengt de overigen even tot staan, lang genoeg om Eric en zijn mannen gelegenheid te geven, snel tussen de rotsen weg te schieten. Maar het is een kort respijt. Ze zijn volkomen de richting kwijt en weten niet waar ze zijn; en weer naderen de achtervolgers; er zal niets anders opzitten, dan overgeven, of te vechten! Erics blikken vliegen in het rond. 'Kom mee, daarheen,' hijgt hij afgebeten, wijzend naar een smalle, hooggelegen richel in de rotswand. Amechtig klauteren zij tegen de steile helling op. Hoewel Svein behoorlijk last heeft van de verwonding door Halfra's speer grijnst hij breeduit. 'Dat is weer ouderwets, Noorman! Over dit gevecht zullen ze nog lang napraten, dat beloof ik je.' 'Ik heb nog twee pijlen,' merkt Axe nuchter op. 'Onbeschaafde kinkels,' snuift Halfra, 'een edelman zoals ik op die manier te laten hollen. Maar ik zal ze daarvoor straffen, te deksel!'

'Daar komen zij,' klinkt hard de stem van de Noorman. Onwrikbaar staan ze met hun vieren boven op de smalle rotswand bijeen, gereed voor hun laatste strijd tegen de overmachtige vijand.

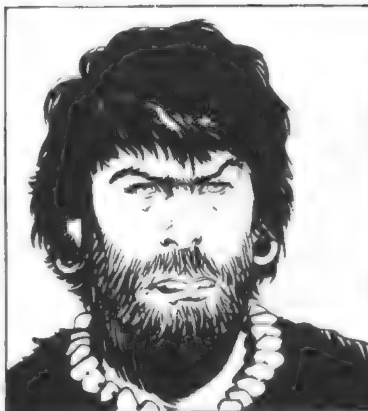

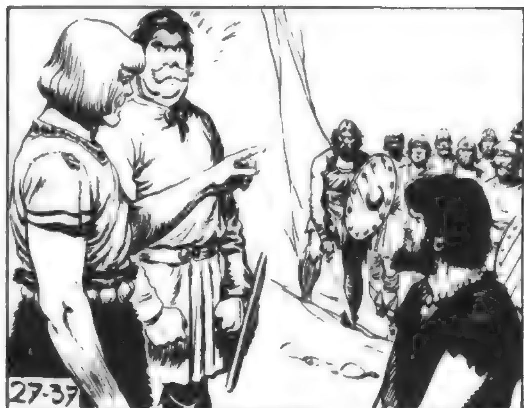
In een dichte drom vallen de piraten de vier Noren op de smalle richel aan. Axes laatste twee pijlen zijn gauw verschoten en de jonge boogschutter heeft nu ook het zwaard gegrepen. Eric en zijn mannen vechten als duivels, maar al doen zij menige tegenstander in het stof bijten, toch is het duidelijk, dat ze de strijd niet lang meer kunnen volhouden. Svein is de eerste, die het opgeeft; verzwakt door bloedverlies zakt de reus door de knieën. Vastbesloten zich nooit over te geven, zetten de anderen de wanhopige strijd voort. Dan ziet de Noorman in het heetst van het gevecht tot zijn verbazing de wankelende gestalte van de zwarte aanvoerder naderbij komen en zijn mannen iets toeschreeuwen, waarop dezen ogenblikkelijk ophouden met vechten. Ook Eric en zijn mannen staken de strijd en wachten af. Een ogenblik blijft de zwarte Viking bewegingloos staan en overziet zijn sterk gedunde troep. Waarschijnlijk overlegt hij dat, al kán hij deze strijd winnen, hij de meeste krijgers kwijt zal zijn, vóór het zover is. Zijn koude, doordringende stem klinkt tot de vier mannen door. 'Ik ben Hake, zoon van Kormak de Viking; jullie zijn Noren, nietwaar?' En zonder het antwoord af te wachten, gaat hij voort: 'Ik wil jullie een goed voorstel doen. Laat je wapens dus zakken en kom van die richel af!' Eric wisselt een snelle blik met zijn mannen, die het zaakje al evenmin vertrouwen. Svein komt overeind en grijnslacht minachtend, terwijl Halfra in de lucht tuurt, alsof er geen zeerover in de buurt was. 'We komen niet van die richel af,' zegt Eric koel. 'En als je praten wil kom je maar naar boven!' Hake haalt even zijn schouders op. 'Geef me vrijgeleide en ik kom,' zegt hij met een brutale grijns. Dit doet Eric en terwijl de piraten argwanend toekijken, komt Hake inderdaad ongewapend naar boven.

De zwarte viking blijft op enige afstand staan en zijn kille, lichtgrijze oogjes loeren naar Svein, die dreigend teruggluurt. 'Ik houd van een behoorlijk gevecht en kan een goede krijger naar waarde schatten,' zegt Hake. 'Vooral als ik ze nodig heb! Toen ik indertijd dat Ierenschip van jullie in de wacht sleepte, heb ik de krijgers voorgesteld met ons mee te doen, want ik had vele van mijn mannen verloren. Maar die lange daar en die slordige vriend van hem hebben ons lelijk bedrogen. Hoewel ik daardoor dus een beetje huiverig geworden ben, wil ik jullie tóch een voorstel doen; in ons beider belang.'
'Zo je doet, zo je ontmoet, Hake,' zegt Eric. 'En als iemand jouw schip steelt, probeer je het ook terug te krijgen en anders een ander. Of niet soms!' 'Zo is het,' gromt Svein, die al lang blij is, dat het goud niet ter sprake komt. 'Goed, goed,' knikt Hake, 'laten we daarom dus ophouden elkaar af te maken; we zijn allemaal Noren en kunnen mét elkaar meer bereiken, dan tégen elkaar. Kom-aan, makkers, doe met ons mee. Hoe denk je er over?' Halfra begint veront-waardigd te snuiven, maar eer de Yarl een mond open kan doen, is Eric hem voor en zegt met luide stem: 'Een rond en eerlijk voorstel, Hake. En wat ons vieren betreft – geen bezwaar!' Razendsnel gaan zijn gedachten. Ik moet tijd winnen, denkt hij. Als we eerst maar uit deze narigheid zijn. Langzaam vervolgt hij: 'Ik moet met mijn mannen op het eiland rekening houden. Het is nodig, dat we weten, wat we aan elkaar hebben, nietwaar? Stel mij dus in de gelegenheid met hen te overleggen.'

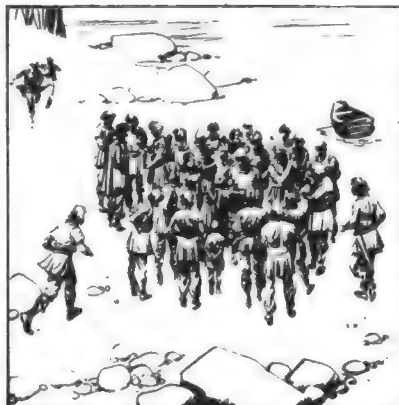

Het is de enige kans om uit deze hopeloze toestand te komen. Vurig hopend dat de ander hem niet doorziet, zegt Eric onnozel: 'Als wij het scheepje krijgen dat Svein Langtand eerlijk teruggegapt heeft, kunnen wij overleg plegen met onze mensen op het eiland. Ik geloof dat jouw voorstel daar niet slecht ontvangen zal worden; daarna keren we tezamen hier terug.' Hake heeft intussen steeds Halfra scherp gadegeslagen. De Yarl kan zijn misnoegen over deze gang van zaken nauwelijks verbergen en traag grijnzend zegt de zwarte Viking: 'Hersens heb je ook, merk ik, maar je plannetje gaat niet door! Dat scheepje van jou is namelijk gezonken; en al was dat niet zo, dan ging ik er nóg niet op in, want ik ben niet zo goedgelovig als jij denkt. We moeten elkaar eerst een beetje leren kennen, vat je?' Eric verbleekt en zijn adem stokt. In gedachten ziet hij Orm, zoals hij hem achterliet. Schor klinkt zijn stem als hij zegt: 'Gezonken... het scheepje...?' 'Zo is het! Een paar van mijn mannen zagen het, zwaar slagzij, dwars op de wind de baai uitglijden en daar zinken.' Een diepe stilte volgt op deze woorden. Svein slikt hoorbaar en tuurt naar zijn kapotte schoenen. Halfra snuift. 'Je schijnt het je nogal aan te trekken,' klinkt de kille stem van Hake. Eric kijkt de man even aan. 'Hij was mijn vriend,' zegt hij eenvoudig. 'Jammer,' zegt de Viking onverschillig. 'Maar zoiets staat een zeeman nou eenmaal te wachten. Ik heb een ander voorstel. Jullie kunnen dat roeibootje krijgen, dáár kan je niet veel mee uithalen... Zeker is zeker. Het duurt wel een paar dagen, voor we de schepen die die lange vent daar onklaar heeft gemaakt weer in orde hebben. Wacht dus maar rustig af op je eiland, tot we jullie daar oppikken.' Eric knikt zwijgend; hij begrijpt één ding en dat is, dat ze, al leven ze nog, toch lelijk in het nauw zitten...

Weinige ogenblikken later glijdt het roeibootje, met Eric aan de riemen, de baai uit. Zwijgend zit het viertal bijeen, ieder bezig met zijn eigen gedachten. Svein prutst lusteloos aan zijn helm en poogt de kapotte hoorn die hij heeft meegenomen, te repareren. Als het bootje vaart mindert, kijkt hij op en met de anderen staart hij naar de losse dekplanken die met nog enkele stukken wrakhout op de golven drijven... Svein begint wat onbeholpen zichzelf de schuld te geven van Orms dood, maar Halfra valt hem in de rede: 'Nee, ik alleen ben de schuldige! Had ik niet die speer zo onbesuisd geworpen, dan zou alles anders gelopen zijn!' De Yarl zwijgt bedremmeld, als hij de blik in Erics ogen opmerkt. De Noorman staart in de grauwe golven, met een uitdrukking van de diepste ellende op het gezicht en het is voor de anderen maar al te duidelijk, wat er in hem omgaat. 'Vaarwel, Orm, ouwe trouwe makker,' horen ze hem zachtjes mompelen. Meer niet... De golven spelen met het wrakhout en drijven het weg van de boot. Dan grijpt Eric de riemen weer en roeit stil in de richting van het eiland. Daar luisteren de anderen onder de indruk naar het relaas van hun wedervaren. De dood van Orm grijpt allen aan en iemand zegt: 'Hij heeft altijd zo'n dood gewenst. Dappere kerel!' Intussen wordt Sveins wonde door Cendrach verzorgd en verbonden en Halfra begint met haperende stem bij Eric te informeren, of hij werkelijk Hakes voorstel wil aannemen. 'Natuurlijk niet,' zegt de Noorman, 'het was alleen maar om hem om de tuin te leiden! Dacht je, dat ik er iets voor voelde, met die rovers gemene zaak te maken? Maar met dat al zitten we lelijk in de knoei.' Erwin, die Halfra's vraag heeft gehoord, mengt zich in het gesprek. 'Waarom zouden we het eigenlijk niet doen? Jij bent de koning! Aan boord nemen we gewoonweg het gezag in handen en varen naar Noorwegen!' 'Te deksel,' snuift Halfra, verbaasd en verheugd tegelijk. 'Inderdaad! Dit plan is simpel in z'n schoonheid – eh – schoon door zijn simpelheid, ahem. Waarom niet?'

Halfra is niet de enige die 't met Erwins plan eens is, want hier en daar gaat onder de krijgers een goedkeurend gemompel op. 'Ziedaar vader,' zegt Erwin triomfantelijk, 'de meeste mannen denken er zo over! Het is een goed plan, laat ons niet langer weifelen.'

'Ik geloof, dat je het iets te eenvoudig ziet, Erwin,' klinkt Erics stem droog. 'Hake is er de man niet naar om zich gauw om de tuin te laten leiden en zeker niet door iemand, die hij nog maar half vertrouwt. Als we met hem mee zouden gaan, kun je aannemen, dat hij alles zal doen om verraad of muiterij te voorkomen. Bovendien denk ik er niet over, om Astara, je moeder en Hrulf aan nodeloze gevaren bloot te stellen.' 'Maar we zullen toch van dit eiland afmoeten,' houdt Erwin koppig vol. 'En vroeg of laat gaat Hake naar Noorwegen terug.' 'Eerder laat dan vroeg,' valt op dit moment de donkere stem van Svein Langtand, die met Cendrach naderbij gekomen is, in. 'Hoe dacht je dat Hake en zijn maats de tijd zoekbrengen? Kom, de zeeroverij is toch zeker niets voor jou, prinsenjong!' 'Eerder iets voor jou, hè?' bitst Erwin terug, terwijl hij de voormalige Saksische piraat uitdagend aankijkt. De onheilspellende gloed in Sveins ogen waarschuwt Eric, dat het weer de verkeerde kant dreigt op te gaan. 'Hou op, Erwin,' komt hij snel tussenbeiden. 'Als je om een vechtpartij verlegen bent, zoek dan iemand op, die zich met je meten kan, maar niet die arme gewonde Svein!' Er gaat een bulderend gelach op en als Erwin de brede grijns op Sveins gezicht ziet verschijnen, kan ook hij een glimlach niet onderdrukken. 'Mij dunkt, koning, dat onze toestand erger ingezien wordt dan hij is,' mengt Cendrach zich nu in het gesprek. 'Het is niet waarschijnlijk dat Hake de strijd met ons zou aanbinden wanneer jij zijn voorstel weigert. Hij zal ons hier achterlaten. Als ik mij niet vergis, bevindt zich oostelijk, op hoogstens twee dagen roeien afstand, het vasteland. We hebben het roeibootje nog en al zal dit dan een zwaar karwei worden, tóch kunnen we hiermee allen overgevaren worden.' 'Ja, en hoe komen we dan aan een schip? Hoe komen we weer in Noorwegen terug?' komt Erwin opgewonden tussenbeiden. 'Ik voel er niets voor en er zijn er meer zo. Vraag de mannen zelf wat ze willen, vader.' Voor Eric antwoorden kan, ziet hij enkele oudere krijgers schoorvoetend op hem toetreden. 'Neem me niet kwalijk, koning,' mompelt de voorste benauwd rondkijkend. 'Ik... eh... heb je altoos trouw gediend en als jonge snaak was ik al bij je vader... uh... hum... dus trouw ben ik. Ook nú nog... uh... hem... en daarom vind ik, dat ik het recht heb om eens mijn mening te zeggen, want we zitten tenslotte allemaal op hetzelfde eiland. Ik en mijn makkers zijn het recht met de prins eens: dát wilde ik maar zeggen. Wij voelen er wel voor, met Hake in zee te gaan!'

Met een verontwaardigd gegrom treedt Svein naar voren, maar Eric houdt hem met een handgebaar terug, terwijl hij snel opstaat. 'Dit is een ernstige zaak,' zegt hij met heldere stem. 'De verantwoording voor jullie allen berust bij mij en geloof mij, jullie welzijn is mijn grootste zorg; ik begrijp jullie verlangen naar Noorwegen terug te keren, want zelf wil ik ook niets liever, maar het deugt niet om met Hake mee te gaan. Het is beter om er op een eerlijke manier te komen, al gaat dat dan wat langzamer, dan nu een verkeerde koers te varen.' Eric zwijgt even, dan gaat hij met stemverheffing verder: 'Het is van groot belang, dat er geen onenigheid of tweedracht tussen ons heerst. Beslissingen worden daarom alleen door MIJ genomen, inmenging duld ik niet! Van niemand!' Erwin perst de lippen opeen. Zo goed als de anderen begrijpt hij, dat de laatste woorden op hém slaan. De mannen gaan uiteen en al schijnt de zaak afgehandeld, toch ontgaat het Winonah niet hoe zorgelijk Erics gezicht staat. Niet alleen zit de dood van Orm hem dwars, ook Erwins houding baart hem zorgen. Bovendien is het verlies van het goud een lelijke streep door zijn rekening, want zonder dit kan hij geen strijdmacht op de benen brengen om de orde in zijn land te herstellen. Zoveel mogelijk tracht Winonah hem op te monteren, maar veel verandert er niet aan Erics stemming. Rusteloos begeeft hij zich naar een hoog punt aan de kust, en somber glijden zijn ogen over de wijde zee. Dáár ergens ligt een vriend begraven; daar ook in de diepte ligt onbereikbaar het goud, waarmee hij hoopte zijn rijk te herbouwen. 'Het was een droom, een Gouden Droom,' mompelt hij, en schrikt als hij eensklaps een hand op zijn schouders voelt. 'Een droom, mijn zoon?' klinkt de zachte stem van Cendrach. 'Wat is de toekomst anders dan een droom? Het ontwaken zal altijd anders zijn! Dat heeft het leven mij, een oude man, geleerd! Maar ook dat het ontwaken vaak schoner is dan de schoonste droom; schoonheid zit in een bloem, in de wijdheid van een zomerlucht, in de vreugde van een tevreden bestaan.' Getroffen ziet Eric de oude aan en deze glimlacht raadselachtig. 'Laat de jeugd de jeugd, Noorman; Zij verlangen het leven uit hun dromen en slechts het ontwaken kan hen lering zijn.' De oude scheepsbouwer wijst over zee, waar vier Drakkars met bolle zeilen achter een landtong tevoorschijn komen. 'Dáár is het ontwaken, Noorman; jij moet kiezen; de droom... of de werkelijkheid.'

Terwijl Cendrach langzaam volgt snelt Eric naar beneden. Op zijn dringend verzoek trekken Winonah en Astara zich met Hrulf, Wolf en Pum Pum achter de rotsen terug waar Cendrach zich bij hen voegt. De piratenschepen blijven een eindweegs uit de kust en slechts vergezeld door een paar krijgers komt Hake aan land. Met Halfra treedt Eric hen tegemoet en afgemeten deelt hij de piraat mede, dat zij besloten hebben zich niet aan te sluiten. Op hetzelfde moment echter komen enkele van Erics mannen haastig naar voren. 'Uw besluit is niet het onze,' zegt de krijger, die al eerder zijn mening ten beste gaf. 'Wij zijn vrije mannen; het gaat om ons allen. Laat de meerderheid beslissen!'
'Muiterij,' krijst Halfra, 'oproer, verraad!'
'We muiten niet,' snauwt de krijger, 'we zijn altijd trouw gebleven, al hebben we al ik-weet-niet-hoe-lang geen soldij meer gehad: maar er zijn – voor de donder – grenzen.' 'Zo is het, vader,' valt Erwin opgewonden in, 'de mannen hebben ons trouw gediend, we mogen ze niet in de steek laten; dat is toch onze plicht.' De jongen buigt zich naar zijn vader toe. 'Je plicht als koning; tegenover deze mannen, tegenover Noorwegen.' Erwins fluisterende woorden zijn Hake echter niet ontgaan en een ongelovige spottende grimas vliegt over het gelaat van de zwarte Viking. 'Wel, vader,' dringt Erwin ongeduldig aan, als Eric nog steeds blijft zwijgen, 'waarom wil je niet toegeven? Wáárom niet inzien dat wij gelijk hebben? Ze willen het nu niet langer zo. Zij niet... en IK niet.' Een dodelijke bleekheid trekt over Erics gelaat. 'Als je meent gelijk te hebben, als je meent er goed aan te doen, je bij een bende nekkensnijders aan te sluiten; als je meent dat dit de enige manier is om in Noorwegen terug te komen, dan... ga! En moge de Goden je dan bijstaan,' fluistert Eric hees, 'jou en allen die dit vervloekte pad kiezen.' Als door een adder gebeten, richt Erwin zich op. Trots, koppig, beledigd, klinkt zijn stem: 'Dan gaan we!'

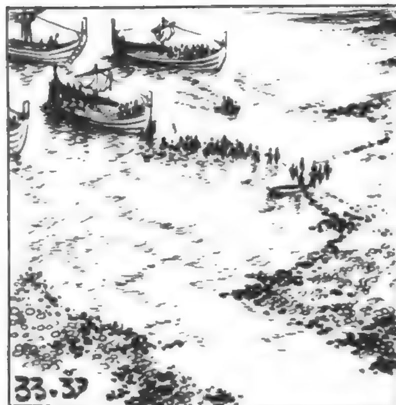

Het bloed trekt weg uit Erics gelaat. Onbewust ballen zijn handen zich tot vuisten... 'Is dit mijn zoon? Zegt Erwin dit?' Er breekt iets in hem. In deze stilte, waarin het is of ieder één moment de adem inhoudt, dringt langzaam het geluid van vele schuifelende voeten tot zijn bewustzijn door. Bijna de helft van zijn mannen schaart zich achter Erwin... Hake lacht zacht en spottend; hij draait zich op zijn hielen om en in een plotselinge opwelling van razernij spannen zich Erics spieren. 'Eric!' Winonahs stem klinkt schril van angst, en het mist zijn uitwerking niet; met een uiterste krachtsinspanning herwint Eric zijn zelfbeheersing. Hij beheerst zich óók, als Hake hem na een korte samenspraak met Erwin, bijna triomfantelijk, overtocht naar het vasteland aanbiedt. Het is slechts de gedachte aan de vrouwen en het kind die Eric ook deze vernedering doet slikken. 'Oordeel niet te hard,' probeert Winonah Eric op te beuren, wanneer zij zich even later aan boord van Hakes schip bevinden. Eric zegt niets. Somber staart hij over de reling naar het schip waarop zich zijn zoon bevindt. Naast hem jankt Wolf zachtjes... Eén der piraten, een tanige kerel met sprieterige vlechtjes, staart inmiddels verstolen hun kant uit. Aanvankelijk let de Noorman er niet op, tot het hem eensklaps opvalt dat de kerel vreemd doet en blijkbaar zijn aandacht tracht te trekken. Hij aarzelt even, gaat dan naar de man toe; maar bijna op hetzelfde moment dringt zich een schaduw tussen hem en de piraat, die zich meteen onverschillig afwendt. 'Toch geen wrok, hè, Noorman?' vraagt Hake zoetsappig. De blik die deze woorden vergezelt spreekt echter een andere taal. Zwijgend keert Eric de zwarte Viking de rug toe. Het is duidelijk, dat Hake geen contact wenst tussen het troepje van de Noorman en zijn eigen zeerovers. Maar waarom niet? Wát zou die krijger hem kunnen vertellen wat hij niet weten mag?

'Wat wilde de krijger van Hake mij zeggen?' Ondanks de zorgen en het verdriet om Erwin houdt die vraag de Noorman bezig tijdens de overtocht naar het vasteland. 'Het doet er ook eigenlijk niet toe,' mompelt hij, zich losmakend van de reling. De barre, rotsige kust van Alba (Schotland) is al in zicht. Dadelijk gaan zij aan land; het is niet waarschijnlijk, dat hij de man ooit nog zal ontmoeten. 'Zet een boot uit voor de vrouwen,' beveelt Hake. 'Jullie moeten zelf maar zien, dat je aan land komt,' zegt hij schamper tot Eric en de andere mannen. 'Schiet op! Van mijn schip af!' Terwijl Winonah en Astara met de kleine Hrulf en Wolf in het bootje worden overgeroeid, laten Eric en zijn mannen zich over boord zakken en waden naar de kant. Het valt de Noorman nog mee, dat men hun wapens niet afgenomen heeft. Hij trekt er de wat pijnlijke konklusie uit, dat Hake hen blijkbaar niet meer gevaarlijk acht. Wat verloren staan zij aan het strand. Winonah houdt zich achteraf en de Noorman begrijpt maar al te goed, waarom zij dat doet... Bij een riviertje, dat niet ver vandaar in zee uitmondt, zijn een paar piraten bezig waterzakken te vullen; Erwin is er ook bij. Zonder te letten op de schimpscheuten van zijn nieuwe 'kameraden', neemt Erics zoon afscheid van zijn hond. Hij slaat zijn arm om de nek van het dier en drukt zijn hoofd in de vacht; toen hij nog een kleine jongen was, deed hij dat vaak... Nu is hij een man geworden... Koppigheid en valse schaamte weerhouden hem er van naar zijn vader en moeder te gaan. Maar Wolf is voor hem het symbool van al dat goede en vertrouwde, waar hij tot voor kort bij hoorde.

De gevulde waterzakken zijn inmiddels aan boord gehesen, men roept de achterblijvers. Erwin richt zich op. Zijn ogen dwalen langs het groepje mannen daarginds en blijven een ogenblik rusten op het bleke, als uit steen gehouwen gelaat van zijn vader. Dan draait hij zich bruusk om en klimt aan boord. Wolf begrijpt er niets van: gaat de jonge meester nu weg zonder hem mee te nemen? Met grote sprongen holt hij naar de waterkant, waar hij hem kwispelstaartend, met zachte jankgeluidjes tracht terug te roepen. Waarom komt hij niet? Instinctief voelt het dier, dat dit weggaan 'anders' is dan vroeger. Het kwispelstaarten gaat steeds langzamer, tot de staart van de hond geheel stil hangt. Dan heft hij de kop omhoog en stoot een luid, klagend gehuil als het figuurtje op het achterdek van Hakes Drakkar steeds kleiner wordt en tenslotte geheel uit het gezicht verdwijnt.

Als het schip van Hake al lang achter de horizon verdwenen is, staan de mannen van Eric nog roerloos en zwijgend bijeen. Zij kunnen het niet verwerken, dat Erwin, hún Erwin, uit vrije wil met die zeerovers is meegegaan... Winonah is weer tevoorschijn gekomen. Zij draagt haar verdriet moedig en slechts haar rode ogen verraden, hoezeer het haar heeft aangegrepen. De stilte wordt verbroken door schorre, opgewonden kreten. Als zij zich omdraaien zien zij Svein, Axe en nog een paar mannen tevoorschijn komen met twee piraten, die zij blijkbaar achter de rotsen gevonden hebben. In een van hen herkent Eric de man met de sprieterige vlechtjes, die op het schip zijn aandacht probeerde te trekken. 'Svein!' roept hij streng, als de lange Sakser – die door het dolle heen is – aanstalten maakt om de kerels een kopje kleiner te maken. 'Wat doen jullie hier nog? Waarom zijn jullie niet met Hake meegegaan?' vraagt hij de twee piraten. 'Ik had... ik had het je aan boord al willen zeggen,' antwoordt de man met de vlechtjes, die Inqolf heet, haperend, 'maar ik kreeg de kans niet. Ik,' hij kijkt zijn kameraad aan en vervolgt snel: 'Wij willen ons bij je aansluiten!' Hij vertelt, dat zij boeren zijn, die door de toestand in Noorwegen terecht gekomen zijn bij de zeerovers, zoals zovelen. Hetzelfde trieste verhaal, dat de drenkeling ook al vertelde. 'Goed,' besluit de Noorman, 'jullie kunnen met ons meegaan.' Even later begeeft het groepje zich op weg. Op aanraden van Cendrach volgen zij de kust in noordelijke richting; in de eerste plaats omdat Hake naar het zuiden koerste en in de tweede plaats, omdat zij hopen, daar nederzettingen aan te treffen. Zij zijn nog niet lang onderweg als Eric plotseling blijft staan en voor zich uit wijst. Daar – tussen de bomen – staat een ruw bouwwerk, een soort vesting. Zo te zien, staan alleen de muren nog overeind. 'Ik vertrouw het niet,' mompelt de Noorman waakzaam, 'het is mij daar te stil.'

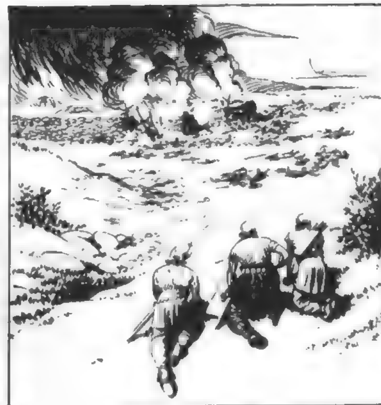

'Leg je wapens af, Halfra,' zegt Eric, zijn zwaard losgespend. 'Wij moeten die mensen daar ervan overtuigen, dat wij met goede bedoelingen komen. En dat zal niet eenvoudig zijn...' Halfra schraapt zijn keel. Hij begrijpt, dat Eric had willen zeggen: 'Als die Hake en zijn zeerovers daar al in de buurt geweest zijn,' maar dit niet doet uit piëteit voor Winonah. 'Ik – ahem – twijfel er niet aan, dat wij de juiste toon zullen vinden, om de eenvoudige lieden daarginds voor ons te winnen. De juiste toon, zoals ik al zei en een weinig tact, nietwaar?' Hij lacht en voegt er aan toe: 'Een ieder zal toch aanstonds kunnen zien, dat wij geen...' Geschrokken klapt hij zijn mond dicht. Het vertrek van Erwin brengt pijnlijke consequenties met zich mee... Omzichtig gaat het tweetal op weg, maar het blijkt allemaal niet nodig. Het bouwwerk, dat zij voor een vesting aanzagen, is niets anders dan een oude, verlaten ruïne. Onverrichterzake keren zij terug, teleurgesteld en ontmoedigd. 'Dat is nog geen reden om bezorgd te zijn,' zegt Winonah opbeurend, 'wij zijn nog niet zo lang op weg; vroeg of laat moeten wij toch wel op mensen stuiten!' Zij streelt de kleine Hrulf, die zachtjes huilt, over zijn hoofdje. Het kind heeft honger, maar er is niets te eten... 'Wij kunnen zo niet doorgaan,' beslist Eric, 'eerst moeten wij zorgen voor voedsel.' Zij slaan een voorlopig bivak op en een paar mannen gaan op jacht. Intussen beraadslaagt Eric met Cendrach wat hun te doen staat. Zij worden onderbroken door schreeuwen en wenken van Ingolf, de voormalige piraat die een eind verder op een heuveltop staat. Aan de verre horizon stijgen dikke, zwarte rookwolken op. 'Dat is natuurlijk het werk van Hake,' gromt Svein, 'hij legt een of ander dorp in de as.' De adem stokt de Noorman in de keel. 'Een overval op een dorp?' stoot hij geschrokken uit. 'Daar is Erwin óók bij!' Hij springt woedend op. 'Wij gaan er op af!'

De gedachte, dat Erwin daarginds bij die brandschattende rovers is, doet Eric al zijn voorzichtigheid vergeten. Domme, onbesuisde knaap, denkt hij, ik moet erheen. Snel kiest hij Axe, wiens schietkunst hem van pas kan komen en Svein, om hem te vergezellen. Halfra krijgt het gezag over de achterblijvende mannen die tevens de vrouwen moeten beschermen; ook Wolf laat Eric achter. Als de groep hen zou moeten volgen, kan de hond hen het spoor wijzen. Haastig gaan zij op weg. Hun pad voert door troosteloos verlaten landstreken en pas in de nacht gunnen zij zich een beetje rust. Geen sterveling komen ze tegen, maar de rook wijst hen de weg. In de vroege ochtend van de volgende dag zien zij beneden hen aan de kust de hier en daar nog brandende resten van een ommuurde nederzetting. Behalve de doden is van de bewoners geen spoor te bekennen. Voorzichtig dalen zij af en stellen een onderzoek in waarbij zij onder de doden verscheidene piraten herkennen. Gejaagd zoeken Eric en zijn makkers naar enig teken van Erwin. Schoorvoetend gaat Eric met angst in het hart van de ene roerloze gedaante naar de andere. Enkele van de mannen die de prins gevolgd waren zijn ook als slachtoffer van dit avontuur gevallen, maar van Erwin zelf ontbreekt elk spoor. De ongerustheid van de Noorman neemt hand over hand toe. Eensklaps klinkt achter hem een zwak gerucht! Snel draaien zij zich om en als versteend staren zij naar een krijger op een klein paardje en enige mannen te voet die plotseling vanuit de ruïne tevoorschijn komen.

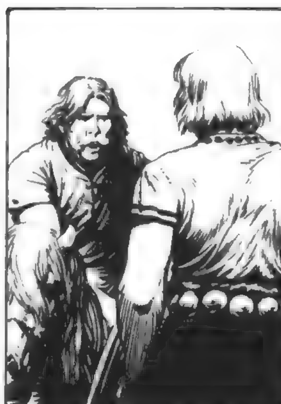

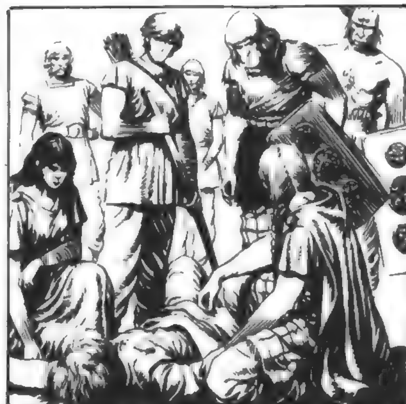

Axe heeft al een pijl op de pees en Svein rukt nijdig zijn zwaard uit de schede, maar Eric houdt hem tegen; hij voelt er niets voor met deze mensen in gevecht te komen. Het zijn waarschijnlijk bewoners van het rampzalige dorp. 'Vrede!' roept hij hen toe, en terwijl hij zwaait en het schild van zich afwerpt snelt hij op het groepje toe. De vreemde krijgers voelen blijkbaar al evenmin iets voor strijd, waarschijnlijk met het oog op de vrouwen die bij hen zijn. De hoofdman is van zijn paardje gegleden en zij laten Eric rustig naderen. 'Wat zijn jullie voor landslieden?' zegt de aanvoerder wantrouwend. 'Noren,' antwoordt Eric. 'Slachtoffers van de piraat Hake, evenals jullie,' laat hij er haastig op volgen, als hij de haat ziet opflakkeren in hun ogen.
'Verklaar je nader,' snauwt de hoofdman terwijl hij zijn mannen een teken geeft waarop deze Erics troepje insluiten. 'Het zou te ver voeren alles te verklaren. Wij zoeken een man, een jonge man, die zich op een van Hakes schepen bevond.' Zo nauwkeurig mogelijk geeft hij een beschrijving van zijn zoon en dit horende slaakt de jongste van de twee vrouwen een zachte kreet. 'Hoor je, vader, dat is dezelfde aan wie ik mijn leven dank.' Zij wendt zich tot Eric. 'Een aantal van die schurken wilde mij mee nemen naar hun schepen; eensklaps stond die jongeman naast mij. Hij doodde twee van mijn ontvoerders, waardoor ik de kans kreeg te ontvluchten.'
'Ik zag het gebeuren,' valt de hoofdman in, 'het was een dappere jongen. Hij redde zo méér van ons, ze sloegen hem neer en wat er verder van hem geworden is, weet ik niet, want ik had zelf de handen vol om mijn leven te redden.' 'Hij was mijn zoon,' mompelt Eric schor. Alles draait een moment voor zijn ogen. Zij sloegen hem neer... Maar zijn lichaam is niet bij de gevallenen op het strand. Dan heeft Hake de knaap meegenomen op zijn boot, dreunt het in zijn hoofd. Dat kan maar één ding betekenen: de dood!

Svein legt de hoofdman en zijn metgezellen in korte woorden uit, wat de reden is van Erics ontsteltenis. De mensen zijn vol medeleven, maar daar er hier verder voor hem niets te doen valt, neemt Eric afscheid van hen en begeeft zich met zijn makkers op de terugweg. Somber en mismoedig lopen zij voort en Eric pijnigt zich de hersens hoe dit nieuws aan Winonah te vertellen... Cendrachs woorden dringen zich in zijn herinnering op: 'Laat de jeugd het leven uit haar dromen, het ontwaken kan slechts lering zijn.' Maar dit... Nadat zij ongeveer een half uur hebben gelopen, horen zij een kreet en omkijkend, zien zij een ruiter hen achterop komen. Als de man binnen gehoorsafstand is, roept hij hijgend: 'Kom mee, snel!' Het blijkt een der inwoners van de nederzetting te zijn. Hij vertelt dat hun mannen een stervende Noor hebben gevonden en naar de nederzetting gebracht. 'Wij dachten, dat het wellicht een van de krijgers van je zoon was.' Haastig keren zij met de man terug en vinden de hoofdman geknield bij de stervende. Bij hun nadering kijkt de hoofdman op. 'Hij is dood; hij heeft iets over je zoon verteld. Als ik 't goed begrijp, had je zoon genoeg van de bende rovers en is met zijn mannen de heuvels in gevlucht. Daar lieten zij deze stervende achter en zo vonden onze mensen hem. Je zoon is dapper, heer; hij heeft gezworen zijn eer te zullen zuiveren door een gevecht met Hake, om de doden te wreken. Hij is in zuidelijke richting vertrokken, om Hake op te vangen.' Bij dit bericht verdwijnt Erics aanvankelijke vreugde over het in leven zijn van zijn zoon als sneeuw voor de zon. Dan is dit toch het einde, denkt hij verbitterd. Want bij een gevecht tegen Hake is Erwin ten dode opgeschreven...

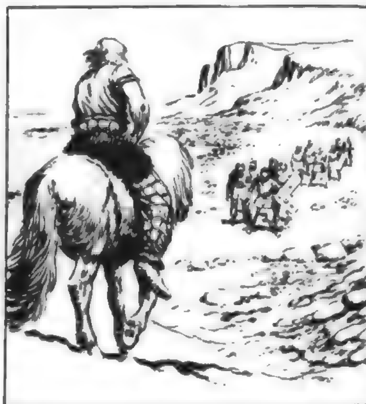

Als Eric nog een kans wil maken, zijn zoon te zien, vóór het noodlottige gevecht plaats vindt zal hij vlug moeten zijn... Hij begrijpt, dat hij het gevecht niet zal kunnen verhinderen; Erwin heeft een eed gezworen en een eed is een eed... De dorpelingen worden omtrent de komst van Winonah en de overigen ingelicht en Eric vraagt de mensen – in hun eigen belang – hem hun medewerking te verlenen. Immers, de rust kan pas wederkomen, als Hakes piratenbende vernietigd is. De hoofdman belooft alle hulp te zullen geven, krijgers te verzamelen en de omliggende dorpen te waarschuwen. De plaatsen in zuidelijke richting zullen het eerst aan de beurt komen, want daarheen is Hake vertrokken. Eric krijgt ponies en een goede gids. Afgesproken wordt, dat de hoofdman hem met zijn verzamelde krijgers zal volgen. Dan stijgen zij op.

Svein schudt bedenkelijk het hoofd; de reus heeft niet veel vertrouwen in de kleine paardjes en is overtuigd, dat het dier waarop hij moet rijden, prompt in elkaar zal zakken zodra hij er op gaat zitten. Maar de paardjes zijn heel wat sterker dan ze er uit zien en als Svein eenmaal zit, merkt hij met enige verbazing op, dat ze nog kunnen hardlopen ook! Inderdaad zijn het voortreffelijke dieren en hoe harder ze voort moeten, hoe wilder en onstuimiger ze schijnen te worden. Ze schieten dan ook flink op. De gids kiest een binnenweg door de heuvels naar het eerstvolgende dorp, enkele dagreizen zuidelijk aan de kust. Het is waarschijnlijk, dat Erwin langs het strand trekt, om Hake niet mis te lopen. Hoe vlug zij ook vooruit komen, het is Eric nooit vlug genoeg... Hij moet voor het ongelijke gevecht begint, Erwin inhalen... met hem spreken...

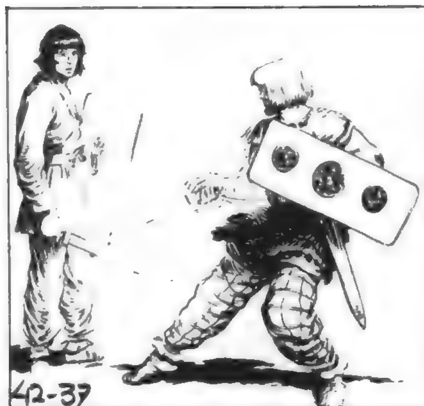
Na geruime tijd in snel tempo te hebben gereden, geeft de gids eensklaps een schreeuw en wijst voor zich uit. Duidelijk is Erwins gestalte te herkennen, die met zijn mannen langs het strand loopt. Eric en de zijnen worden echter niet opgemerkt en zij besluiten door te rijden om het groepje de pas af te snijden. Zwijgend en met strak gezicht zit Eric te paard. Als ze het troepje op het strand ruim voorbij zijn, geeft hij bevel, te wachten. 'Ik ga alleen,' zegt hij. Dan daalt hij de heuvel af, recht op zijn zoon toe, die verrast stil staat en ongelovig naar de naderende ruiter kijkt. Even later staat Eric tegenover Erwin. 'Zo,' zegt Eric snijdend, 'daar is dan de heldhaftige jongeling! Een stervende makker alleen achterlatend! Heb je niets in te brengen?' vervolgt hij tot de knaap, die hem verbouwereerd aangaapt. 'Je had anders toch praatjes genoeg! Schande en verdriet breng je over je moeder... en dat wil koning spelen. Wel, kom maar op en vecht voor je koninkrijk!' Erwin staat met een gezicht, alsof hij een vreemd spooksel ziet, zijn vader aan te kijken en weet niet wat hij er van moet denken. Stamelend brengt hij uit: 'Vechten? M-met jou, vader? Dat... dat kan niet, dat is niet goed, dat kan ik niet doen!'' Nog voor hij geheel is uitgesproken, klinkt er een harde klap en ligt de jongen met een totaal verwezen uitdrukking op het gezicht ter aarde. 'Trek je zwaard en kom mee,' snauwt de Noorman zijn zoon toe.

Bleek, met een ontredderde uitdrukking op zijn gezicht, krabbelt Erwin overeind en volgt zwijgend zijn vader, die naar zijn metgezellen terugkeert. Eric staat even met hen en de gids te fluisteren, waarna zij zich met een verstolen blik op Erwin achter de heuvel terugtrekken. 'Kom aan, verdedig je,' gromt Eric. 'Luister eens,' hakkelt Erwin ongelukkig, 'dat gaat toch niet? Hoe kan ik nu tegen jou...' 'Verdedig je!' brult Eric, die niet meer voor rede vatbaar schijnt. Of hij wil of niet, Erwin moet de zwaarslag pareren en het gevecht ontbrandt. Hoe Erwin zich ook inspant, steeds weet Eric door handige onverwachtse bewegingen Erwin te ontwijken. Een enkele keer schramt Erwins zwaard dat van zijn vader, maar tot een werkelijk gevecht komt het niet, daar Eric zijn zwaard in feite haast niet gebruikt. Het is als een spel van kat en muis en terwijl Erwin zich uitput blijft Eric tot het laatste toe volkomen fit en kalm. Tenslotte geeft Erwin het op. Hijgend en aan het eind van zijn krachten laat de jongen het zwaard zakken. 'Jij hebt mij vernederd,' fluistert hij buiten adem. 'Waarom?' 'Luister, mijn zoon,' zegt Eric ernstig en de klank in zijn stem doet de knaap verwonderd opzien. 'Dit was nodig; voor je eigen bestwil. Ik moest dit gevecht uitlokken omdat alleen eigen ondervinding jou helaas kan overtuigen... Je bent jong, sterk en dapper maar niet opgewassen tegen een man als Hake. Laat dit je leren nooit lichtvaardig een eed te doen en zeker niet in woede. Ik ben ondanks alles toch trots op je,' vervolgt hij met een lichte glimlach, 'omdat je tijdig van je dwaling bent teruggekeerd. Je zult je eed gestand moeten doen en tegen Hake vechten; hierbij kan niemand je helpen. Er is slechts één ding wat ik nog kan doen: je de leer van het zwaard mededelen... je zeggen, wat 't geheim is van een goed zwaardvechter... Het is een zware, lange training, en er is weinig tijd, véél te weinig... Maar 't enige wat ik nog doen kan... Het enige, dat jouw zekere dood kan voorkomen...'

'Ons geslacht kent al sedert onheuglijke tijden deze leer van het zwaard,' vertelt Eric. 'Het is de taak van iedere vorst, zijn opvolger tijdig in de geheimen in te wijden. Deze mag de leer aan niemand anders meedelen en slechts in de hoogste nood toepassen, want het gevaar bestaat, dat een sluwe tegenstander je de kunst probeert af te kijken. Ik was van plan jou, bij onze thuiskomst in Noorwegen, met de leer bekend te maken, maar de nood dwingt mij nu...
Zie,' vervolgt Eric, terwijl razendsnel zijn zwaard uit de schede flitst. 'Let op de stand van mijn voeten! Hierdoor is snel, gemakkelijk uitwijken, zonder gevaar voor vallen, mogelijk.' Ook de juiste lichaamshouding demonstreert hij; en nog vele andere dingen, waarna hij zijn zoon een staaltje zwaardkunst laat zien zoals deze nog nooit van zijn vader heeft aanschouwd. 'Zo vocht ik eens... met Svein,' zegt Eric*, 'en nu... laat zien wat je kunt; verdedig je, want DAT IS HET ENIGE WAT JE BIJ HAKE ZULT KUNNEN DOEN!' Eric spaart zijn zoon niet en Erwin begrijpt, dat dit ook niet in de bedoeling ligt, want het gaat om zijn leven. Hoger en hoger stijgt de zon en onafgebroken gaat het duel tussen de jonge en de oudere Noorman voort. Niets is er te horen dan het gekletter der zwaarden en af en toe een goedkeurende opmerking van Eric. Een waarschuwende kreet van de uitkijk maakt een einde aan het gevecht. Langzaam beklimmen Eric en Erwin de klip. Ver weg, aan de kim, zijn vier zeilen zichtbaar geworden... 'Hake,' zegt Eric afgebeten en legt zijn hand op de schouder van Erwin met een gebaar, waarin de zorg om zijn zoon nauwelijks verborgen blijft. Zwijgend staart de Noorman een moment naar de naderende vloot. En eensklaps schieten hem Cendrachs raadselachtige woorden weer te binnen... woorden, waarvan hij nú pas de betekenis ten volle begrijpt. Eric geeft zijn zoon even een druk op de schouder en zijn stem klinkt wat schor, als hij zegt: 'De tijd was te kort, mijn zoon. Het was weinig, wat ik je heb kunnen leren. Ik hoop vurig, dat het voldoende is om je leven te redden.'

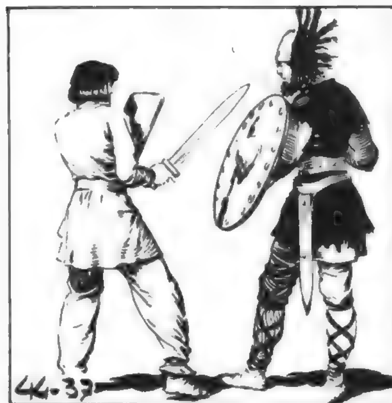
* Lees: 'De scheepsbouwer'.

Op de voorplecht van zijn Drakkar slaat Hake, zoon van Kolmar de Viking, met toegeknepen ogen de naderende kust gade. De dunne rookspiralen, die daar opstijgen duiden op de aanwezigheid van een nederzetting en als deze even later om een bocht in de kustlijn zichtbaar wordt, grijnst Hake en geeft zijn bevelen. Als eerste gaat hij zelf met zijn troep ruwe, doorgewinterde Vikings aan land, weldra gevolgd door de bemanningen van de andere schepen. Behoedzaam naderen zij het vredige dorp, maar alles blijft stil. De angstige vrouwen, de opgewonden krijgers, die hij verwachtte te zullen zien, vertonen zich niet. De plaats lijkt uitgestorven... Bedachtzaam glijden zijn kille scherpe oogjes langs de richels der omliggende rotsen... Niets beweegt... Tot eensklaps van achter een groot rotsblok een gedaante tevoorschijn springt. 'Ik zoek het hart van Hake, de moordenaar van vrouwen en kinderen!' schalt Erwins heldere stem over de hoofden van de verbaasde rovers. 'Sla hem neer! Grijp die overloper,' klinkt het tussen de piraten, maar Hake houdt hen terug. Er komt een dodelijke dreiging in zijn woest flikkerende ogen. 'Deze blaag vraagt erom,' mompelt hij. 'Welnu, ik zal hem geven wat hem toekomt!' Met een zangerig geluid flitst het zwaard van Hake uit de schede. Dan loopt hij met soepele, katachtige passen naar voren, waar Erwin, kaarsrecht, maar bleek als een dode, hem wacht...

Vlak voor Erwin blijft Hake staan en monstert de jonge Noorman met een spottende, half medelijdende blik. Ze zijn ongeveer even groot, maar Hake is forser en zijn hele wezen getuigt van een panterachtige snelheid en lenigheid. 'Wat moet die rare houding, vriend?' grijnst Hake, terwijl hij verwonderd naar Erwins doorgezakte knieën kijkt. 'Wou je zó vechten tegen Hake, de Viking?'
Als enig antwoord geeft Erwin een forse klap met zijn zwaard tegen het schild van Hake. Met een nijdig gegrom slaat Hake bliksemsnel terug, maar hij slaat in het niet, want vlugger dan het oog kan volgen is Erwin opzij geweken. Min of meer verbaasd hernieuwt Hake zijn aanval... wéér bevindt Erwin zich niet op de plek, waar hij nog geen tel geleden stond. Hakes verbazing slaat om in verbijstering en daarna in razende woede. 'Ik zal je leren, mij voor gek te zetten, vlegel,' snauwt hij, terwijl hij ditmaal met meer zorg zijn zwaardslag berekent. Maar hij slaat slechts met zijn hand op de rand van Erwins schild, hetgeen hem een kreet van pijn ontlokt. Zo gaat het door, zonder dat Hake er in slaagt, iets te bereiken.
Van een hoogte, onzichtbaar voor de piraten, slaat Eric het duel gade. Met voldoening stelt hij vast, dat Erwin zich nog steeds houdt aan zijn raadgevingen. Een glimlach plooit onwillekeurig zijn lippen, als Svein naast hem opmerkt: 'Deksels, dat knaapje kan meer met dat zwaard beginnen dat ik ooit van hem had gedacht!' Maar dan ziet Eric eensklaps een verandering in het gevecht komen, welke hem met zorg vervult. Erwin, driftig en overmoedig als hij is, kan zich niet langer intomen en laat de verdedigende houding, die Eric hem heeft ingeprent, varen. Te vroeg gaat hij tot de aanval over en nu is het Hake, die terugwijkt. Hieruit blijkt, welke een sluwe ervaren vechter hij is; hij heeft iets van Erwins tactiek begrepen... en is bezig, de zaken om te draaien. Langzaam, berekenend, lokt hij Erwin naar voren en deze, in zijn blinde drift, ziet niet de kleine steenhoop voor zijn voeten, tot hij er over struikelt. Op dat moment springt Hake met een triomfantelijke schreeuw toe.

Meteen als hij de grond raakt, wentelt Erwint zich bliksemsnel om en Hakes zwaard mist hem op een haar na. Het is echter duidelijk, dat de jonge prins zijn noodlot niet meer ontlopen kan, want vóór hij tijd krijgt zich op te richten, springt de zwarte Viking weer op hem toe. Instinctief poogt Erwin de slag af te weren; al zijn spieren spannen zich. Hij zet zich schrap met zijn hakken in de grond... staal kletst op staal... en gelijktijdig struikelt Hake over Erwins uitgestoken voeten. Grommend tuimelt de zwarte piraat voorover. Zijn zwaard schiet vooruit, recht op Erwins borst gericht. Wanhopig tracht deze de genadestoot – en daarbij tevens zijn vallende tegenstander – te ontwijken. Zijn zwaard beschrijft een krampachtige boog en het is of een onzichtbare hand hem leidt. Terwijl Hakes zwaard Erwin in de schouder treft, valt de Viking met een hese kreet in Erwins opgeheven lemmet en tuimelt opzij... dood. In een beklemmende stilte staren de zeerovers naar de twee roerloze gestalten. Hebben de tegenstanders elkáár gedood? Maar dan zien zij, hoe Erwin zich langzaam opricht. Het duizelt de jonge Noorman. Ternauwernood bewust van zijn overwinning, uitgeput door de lange tweekamp, verdoofd door zijn schouderwonde, zit hij een ogenblik ineengedoken bij zijn verslagen vijand. Het dringt amper tot hem door, dat enkele van Hakes trouwste trawanten naar voren komen. 'Wreek Hake, zoon van Kolmar de Viking,' schreeuwt er een, 'sla hem neer!' Woedend springen de kerels op de weerloze prins toe.

Vóór de lafhartige piraten hun moorddadig plan kunnen uitvoeren, flitst er iets door de lucht. De twee voorsten zakken, door feilloos gerichte pijlen getroffen, ineen; nummer drie deinst geschrokken achteruit, als een pijl zich met een nijdige klap in zijn schild boort. De piraten hoeven zich niet lang af te vragen waar deze geheimzinnige tussenkomst vandaan komt. Een grote gebronsde krijger rijst op achter een hoge klip; naast hem een lenige boogschutter. Met vlammende ogen heft Eric de hand en op hetzelfde moment schijnen de omringende rotshoogten tot leven te komen. Zonlicht blikkert koud in een woud van speerpunten en totaal verbijsterd staren de mannen van Hake naar de sombere harde gezichten overal om hen heen; de krijgers van Eric... en de vissers, jagers, herders, boeren – enkelen op hun kleine paardjes – uit de omliggende dorpen. Een ongeschoolde troep, maar een onwrikbare overmacht.

'Leg je wapens neer, mannen van Hake!' schalt Erics stem hard door de stilte, 'of... vecht en sterf!' Een aantal haveloze kerels dringt zich nu haastig naar voren en heft de armen op. 'Genade! Wij zijn dit bestaan al lang moe. Wij geven ons over!' 'We vechten het uit,' brult een stem uit de achterhoede, blijkbaar een van Hakes eigen maats. Hier en daar slingeren de zeerovers elkaar woedende verwensingen naar het hoofd. Verscheidenen sluiten zich aan bij hen, die zich willen overgeven. Maar aan dit kabaal komt een onverwacht einde, als een grote kerel bliksemsnel naar voren treedt. Hij sleurt Erwin half overeind en zich zelf zo goed mogelijk achter het lichaam van de zwak tegenstribbelende knaap beschermend, zet hij deze het zwaard op de keel. 'We vechten niet en we geven ons niet over!' buldert de schavuit. 'We gaan er vandóór! Vrije aftocht voor ons allen, of deze nietsnut gaat er aan.'...

Machteloos moeten Eric en de zijnen toezien hoe de piraat, de half bewusteloze Erwin als een schild voor zich houdend, zich langzaam terugtrekt. Zelfs Axe kan niets uitrichten. Maar dan daagt er hulp op van een wel heel onverwachte zijde. Een forse gestalte springt naar voren en geeft de man, die Erwin vasthoudt, een slag op zijn schedel zodat deze zonder een kik in elkaar zakt.

'Ik heb er genoeg van,' schreeuwt de piraat, 'we geven ons over!' Snel komen Eric en de anderen nu van de klip naar beneden en voor de zeerovers iets kunnen ondernemen, zijn ze omsingeld, terwijl Erwin in veiligheid wordt gebracht. Ietwat verbluft staan Hakes mannen bijeen. Eric gaat op de redder van zijn zoon toe en dankt hem in korte woorden voor zijn tussenkomst. 'Als ik het niet gedaan had, was het wel een ander geweest,' zegt de jonge kerel. 'De meesten van ons hadden al lang genoeg van dit bestaan; maar als er één zijn mond opendeed, sloeg Hake er drie aan de mast; dan hóu je je mond wel...' 'Ik heb er ook nog twee bij me, die uit de troep van Hake gevlucht zijn, zegt Eric. Neem hen mee en pik met hen de piraten van Hakes uit de troep. Bovendien heb er ook nog twee bij me, die uit de troep van Hake gevlucht zijn,' zegt Eric. 'Neem hen mee en pik met hen de piraten van Hakes uit de troep. Bovendien Grinnikend komt de lange Sakser naar voren en terwijl de twee mannen zich verwijderen, haast Eric zich naar zijn zoon. Erwin is – door zijn moeder en Cendrach verzorgd – weer wat bijgekomen. 'Je hebt je vuurproef gehad. Het was een goed gevecht, mijn zoon,' zegt Eric. 'Moeder schijnt er anders over te denken,' grijnst Erwin met een plagende blik naar Winonah. Deze glimlacht dapper terug: 'Wat moet ik beginnen met twéé van zulke Noormannen!'

De rust in het kustdorp is weergekeerd. De rovers zijn gevangen gezet en de dankbare bevolking doet alles wat in haar vermogen is, om Eric te helpen, zich gereed te maken voor de terugreis. Hoewel de mensen arm zijn, geven zij wat ze kunnen missen. Werktuigen, scheepsbenodigdheden, zelfs levensmiddelen van hun schaarse voorraden worden de Noren ter beschikking gesteld. Eric kan zijn blijdschap over het behoud van zijn zoon moeilijk verbergen. Hij grijpt Erwin bij diens gewonde schouder. 'Nu gaan we sámen terug!' zegt hij. 'Allebei hebben we onze droom gehad. Het leek eerst een gouden droom. Het is beter zo, want ook jij hebt je les geleerd!' Dan komt Pum Pum er bij staan. 'Ja ja,' zegt hij, terwijl Eric glimlachend in het vertrouwde gelaat van het kereltje kijkt, 'ja ja, wel Erwin eigendewijzend zijn, maar toch goed, hij dit gedaan, anders wij allemaal nu nog op eiland gezeten!' En dáár kan Eric niets tegenin brengen...

Lees het volgende nummer: Deel 34 DE ROMEINSE HELM

In deze serie zijn verschenen: